

JUNI 2023

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Diner de Corps

Terugtocht

Oorlogsgraven Stichting

COLUMNS

- 03** Voorwoord regimentscommandant
- 50** Nawoord voorzitter Stichting RLJ

NVHR

- 04** In memoriam Luitenant-Generaal B.D. Piet Huijsman
- 25** 69ste Diner de Corps
- 49** Kroniek

OP MISSIE

- 06** 2nd Battle Coy "Goose"
- 09** Bulldog's "Tijdperk Rommens"

OP OEFENING

- 13** 'Urban Hunter' Weeze
- 17** Ardennen verkennen
- 19** Mountainous Recce
- 22** Best Mortar Competition 2023

HISTORISCH

- 35** Een terugtocht zonder perspectief
- 43** Frederik Hendrik Kazerne, Venlo

HERDENKING

- 29** Canadese Commanding Officer's Commendations
- 31** De Oorlogsgravenstichting

MUZIEK

- 39** Leo Hanssen, Limburgse Jager van verdienste
- 46** Verrassingen tijdens finale Réunie-Orkest Limburgse Jagers

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen

Redactie: Marijn Verbaant, Nico Vroom, Thomas Groeneveld

Opmaak: Ben Janssen

Druk: drukkerij Gijsemberg - Maasmechelen - www.gijsemberg.be

Voorzijde: beëdiging nieuwe Limburgse Jagers in Venlo op 7 juni

Binnenzijde: beeld van de wintertraining

Achterzijde: In Oudenbosch onthulling van het naambord Robert Donkers (overleden door een ongeval in Uruzgan), dat wordt aangebracht op het viaduct over de A17 bij de afslag Oud-Gastel/Borchwerf. Naast de partner en zoon van Robert Donkers waren zijn ouders, familieleden, de huidige Bataljonscommandant en vertegenwoordiging van het Regiment en leden van het Regiment Geneeskundige Troepen aanwezig.

“ALS PARATE GEVECHTSEENHEID ZITTEN WIJ NIET STIL.”

Luitenant-kolonel Rutger Saathof
Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painbat LJ

Beste Regiments- en Bataljonsgenoten, belangstellenden voor ons Regiment,

Sinds september 2022 heb ik het voorrecht om Commandant 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers te zijn. Sinds die tijd is er veel gebeurd en ook de komende tijd staat er nog veel te gebeuren. Graag wil ik u informeren door terug te kijken op de afgelopen periode en een blik te werpen op de toekomst.

Ik wil echter eerst stilstaan bij het overlijden van luitenant-generaal b.d. Pieter Huijsman, op 82 jarige leeftijd. Generaal Huijsman heeft zich gedurende actieve dienst als ook daarna zeer verdienstelijk gemaakt voor het Regiment Limburgse Jagers. Op 3 januari hebben we in de Lambertuskerk in Raamsdonk afscheid van hem genomen. Met het memoriam, opgenomen in deze editie, staan we uitgebreid stil bij Luitenant-generaal én Limburgse Jager van Verdienste Pieter Huijsman.

Net na het uitkomen van de vorige editie vond op 10 december de feestelijke concertfinale van het Reünie Orkest Limburgse Jagers plaats te Linne. Onder de muzikale begeleiding van het orkest werd er genoten van een hapje en een drankje. Naast het vieren stond de dag ook in het teken van waarderen. Ik besef mij goed dat het 30-jarige bestaan van het ROLJ niet vanzelfsprekend is. Een groot aantal van leden zijn gewaardeerd als Jubilarissen. Onder de genodigden was ook oud-gouverneur en tevens Limburgse Jager van Verdienste, Theo Bovens aanwezig. Hij is, voor het eerst in het bestaan van het ROLJ, benoemd tot Beschermheer. Zelf heb ik met trots vice-voorzitter Leo Hanssen mogen benoemen tot Limburgse Jager van verdienste.

Het jaar 2023 begon met de verwelcoming van onze Alfa compagnie, het RAS peloton van de Delta compagnie en een deel van de bataljonsstaf op Eindhoven Airport na zes maanden afwezigheid. Zij namen deel aan de eFP in Litouwen. Welkom thuis ganzen, zwarte panters en bokkenrijders!

We sloten het eerste kwartaal af op Landgoed Kasteel Daelenbroeck waar wij op 30 maart onze 69ste editie van het Diner de Corps hielden. Officiëren, oud-officiëren en genodigden, waaronder Gouverneur Roemer en Monseigneur de Jong, kwamen tezamen die avond. Op diezelfde dag zijn we met 13 Lichte brigade onder bevel gesteld bij de 10e Duitse Pantserdivisie. Dit is door beide Defensie Ministers te Schloss Veitzhöchheim tijdens een onderbevelstellingsceremonie geformaliseerd.

Tijdens de Nationale dodenherdenking gaven we, naast op onze aanwezigheid op diverse locaties, voor het eerst uitvoering aan onze eigen herdenkingsceremonie. Bij ons monument op de Generaal Majoor de Ruyter van Steveninck Kazerne in Oirschot, stonden wij stil bij alle gevallen van ons Regiment. Ik kijk terug op een mooie herdenking met een intiem karakter. In de toekomst zal dit een vaste plechtigheid zijn, waarbij eenieder welkom is.

Verder is in het kader van herdenken op 24 mei het naambord onthuld van sergeant der eerste klasse Robert Donkers op een viaduct te Oudenbosch. Het verbinden van zijn naam aan dit viaduct zorgt ervoor dat zijn nalatenschap vereeuwigd wordt. Het zal dienen als blijvende herinnering aan

het offer wat Robert heeft gebracht. Sterven voor vrede is namelijk niet het ergste dat kan gebeuren, vergeten worden is dat wel.

In juni organiseren we onze jaarlijkse Regimentsweek. Deze wordt afgetrapt met de Regimentssportdag. Hier zal het gehele bataljon met een gezonde winnersmentaliteit meerdere sporten beoefenen. Aansluitend zullen wij op 7 juni ruim dertig nieuwe Limburgse Jagers beëdigen te Venlo. Traditioneel op Limburgse grond. Zoals eerder gezegd hadden we in maart het Officiërsdiner, in mei het Onderofficiërsdiner en voor de eerste keer in de geschiedenis zal op 15 juni het Manschappendiner plaatsvinden.

Naast alle regimentsgelegenheden zitten wij als parate gevechtseenheid natuurlijk niet stil. We hebben net de eFP-rotatie achter de rug en staan gereed voor de Very High Readiness Joint Task Force van de NAVO. Daarnaast volgen we een intensief oefenprogramma om in 2024 als Battlegroup te certificeren. Hiertoe hebben we onlangs een staftraining te Amersfoort en een oefening in Budel afgerond en staat in juli de volgende oefening in Marnewaard gepland. In september zullen we onder leiding van de brigade getraind te worden in Guz Altmark. Onze Charlie compagnie zal aankomende oktober deelnemen aan Interflex. Het ondersteunen en opleiden van Oekraïners in Engeland.

Voor elkaar, Altijd!

LUITENANT-GENERAAL B.D. PIET HUIJSMAN

Tekst | Lkol bd Cees van der PLoeg - Foto's | RLJ archief

Op 3 januari jongstleden hebben we in de Lambertuskerk in Raamsdonk, afscheid moeten nemen van luitenant-generaal b.d. Piet Huijsman. Piet is 82 jaar geworden, een respectabele leeftijd, ware het niet dat de grootste kracht die Piet in zich had hem 12 jaar geleden was ontnomen. Door die omstandigheden kon hij de laatste jaren van zijn leven niet meer leiden zoals hij dat de jaren ervoor deed en hoe wij hem zullen blijven herinneren.

Door een herseninfarct 12 jaar geleden was hij immers niet meer in staat om zijn gedachten, zijn inspiratie, zijn enthousiasme over te brengen aan het grote publiek, zijn gehoor! Daarmee werd ook het contact met hem langzamerhand minder. Hoe moeilijk het was om nadien niet met hem in contact te komen, hoe veel moeilijker zal dat voor Piet geweest zijn! Opgesloten in zichzelf en niet meer zijn gedachten aan de buitenwereld kunnen vertellen.

Hoe luisterrijk was Piet Huijsman aan zijn leven begonnen. Na een mooie jeugd en het doorlopen van de HBS wordt Piet toegelaten tot de KMA, welke hij succesvol doorloopt. Daarna volgt een zeer succesvolle militaire loopbaan van pelotonscommandant bij het 41e bataljon Regiment Stoottroepen, naar **compagniescommandant bij ACie 42 Bataljon Limburgse Jagers in Seedorf** en in 1981 **Bataljonscommandant bij 42 Bataljon Limburgse Jagers**.

Enige tijd later in 1988 mocht hij als **brigadegeneraal het commando van 41 Pantserbrigade in Seedorf** op zich nemen. Met veel vakmanschap, maar ook veel plezier heeft hij die periode, dicht bij "zijn" manschappen wel als mooiste tijd in zijn carrière mogen beleven.

Als afsluiter van zijn "militaire leven" werd hij geplaatst als **Commandant van de Multi National Division (Central)** in Rheindahlen, waarvoor hij ook nog eens vrijwillig zijn rode baret op 52 jarige leeftijd met succes behaalde. Vlak voor zijn functioneel leeftijdsontslag kreeg hij de eer om voor drie jaar, als 3 sterren generaal, **Hoofd Planning te zijn van de NAVO**. Nederland en Duitsland hebben hem hooggewaarderd met respectievelijk het ridderschap in de orde van de Nederlandse Leeuw en das *Erhrenkreuz der Bundeswehr* in Gold. Wat een carrière!

Vanaf 1992 tot ver na de eeuwwisseling is Piet Huijsman **Regiments-oudste** geweest bij het Regiment Limburgse Jagers. Hij heeft in die hoedanigheid laten zien dat deze functie ook daadwerkelijk inhoud gegeven kan worden. Zijn veelvuldige aanwezigheid bij officiële gelegenheden bij het Regiment, zijn warme belangstelling bij reünies van Indië-veteranen tot de veteranen uit Afghanistan. Zijn inspirerende toespraken bij herdenkingen en tijdens de Diners de Corps tot zijn persoonlijke belangstelling voor iedereen binnen het Regiment die hij kende. Maar Piet wilde toch meer. Binnen het militaire apparaat was hij natuurlijk gebonden aan de politieke standpunten van de heersende coalities.

Als onafhankelijk man kon hij zijn persoonlijke mening uiten eerst als voorzitter van de in 1995 opgerichte Vereniging Infanterie Officiëren tot zijn werkelijke FLO in 1998, een periode waarin hij veel Infanterie officieren inspireerde met zijn visie op de toekomst van de Krijgsmacht, de politieke ontwikkelingen en de positie die de Infanterie daarin zou moeten innemen. Een onafhankelijke positie die hij nog meer innam toen hij nadien een column voor de Telegraaf ging schrijven en daarmee zijn mening aan een breed publiek kon voorleggen.

Wij, de familie "De Jager", zullen onze Regimentsgenoot Piet Huijsman, van wie we hebben genoten en geleerd, blijven herinneren en zijn dankbaar voor hetgeen hij voor ons heeft betekend. Generaal dank!

2ND BATTLE COY "GOOSE"

Tekst en foto's | Kap van der Galiën, CC A-cie

In de Limburgse Jager van juli 2022 stond een artikel over ons opwerktraject naar enhanced Forward Presence (eFP) 2022-2. In het onderstaande artikel neem ik u in vogelvlucht mee vanaf het moment van het schrijven van dat artikel tot onze terugkomst in Nederland.

CERTIFEX EFP

Het laatste wapenfeit van het A-TEAM voor de deployment bestond uit het deelnemen aan de NIV V oefening, de CERTIFEX EFP in KLIETZ en GUZ ALTMARK. Deze begon met het inrichten van een TAA in KLIETZ met vervolgens de bevelsuitgifte, voorbereiding en uitvoering van een Tactical Road March (TRM) naar GUZ ALTMARK. Hier aangekomen werd na een bevoorradingsslag aangevangen met een trainingsprogramma op NIV IV. Onder leiding van Duitse trainers in samenspraak met ons eigen OT/E team trainden we 3 dagen in een defensief scenario waarbij we telkens de opmars van onze Duitse oefenvijand moesten stoppen. Een intensief drietal dagen, maar misschien wel de meest leerzame van ons opwerktraject. Door de combinatie van herhaling (met meestal 2 runs per dag), korte en krachtige evaluaties en de mogelijkheid om het geleerde direct toe te passen vulden we ons rugzakje met ervaringen, leerpunten en afspraken waar we de rest van de oefening, maar ook de gehele eFP periode profijt van hebben gehad. Ondertussen waren er Key Leader Trainingen (KLT's) met onze Battle Group (BG) staff waarin we met elkaar kennismaakten en er werkafspraken werden gemaakt over hoe we dan het NIV V scenario aan gingen pakken.

Na de commandovoering (die gedeeltelijk al tijdens een eerdere verkenning was opgepakt) konden we beginnen met het inrichten van onze verdediging. Ons vak lag aan de oostzijde van het oefenterrein en

behelsde B4 en de INFSTEG over de DOLLE, met het boscomplex ten noorden daarvan. Voor de meeste mensen die eerder in GUZ ALTMARK zijn geweest geen onbekende locatie. In drie dagen werd de verdediging van de BG meerdere malen getest, waar wij de ene keer flink aan de bak moesten en soms vooral over de radio meekregen hoe succesvol het verdedigingsplan van de BG was. De redeployment van de oefening en de deployment van eFP gingen naadloos in elkaar over, met dank aan de inspanningen vooral van onze second en de OPC-en, en voor we het wisten zaten we in het inschepingsverlof.

“Doorkomst-tijden werden tot op de tweede ingepland.”

DEPLOYMENT EN RISING STALION

Na het “bijna vlekkeloos” invliegen van al ons personeel en de HoTo met de B-cie begon ons trainingsprogramma daar. In de aanloop naar onze eerste grote oefening “RISING STALION” werden een aantal tactische en schiet technische trainingsdagen en weken doorlopen en werd de alarmprocedure getraind. Naast het verdedigend gevecht in het bos wilden we ons ook meer bekwamen in het Optreden Verstedelijk Gebied (OVG). Daarnaast werd bij verschillende KLT's meer eenheid van opvatting gecreëerd over het BG optreden en verdere afspraken gemaakt over hoe we procedures aan gingen lopen.

Bij “RISING STALLION” lag de focus op de deployment op BG niveau. Een TRM is voor een Duitser vergelijkbaar met het uitlijnen van de rugzak tijdens de Algemene Militaire Opleiding (AMO) in Nederland. Er staat een commandant naast die als het niet

goed gaat zegt: “als je dit niet kunt, wat kun je dan wel?” Hierdoor werd niets aan het toeval over gelaten en doorkomsttijden op kruisingen en rotondes werden tot op de tweede ingepland in een roadbook. Na de alarmering verzamelden we in een TAA in het oefenterrein in GAIZUNAI van waaruit de TRM begon naar het oefenterrein in PABRADE. Op wat kleine schoonheidsfoutjes na, vooral ingegeven door het verkeerd rijden van de KARO police begeleiding (die wij verplicht moesten volgen) kwamen alle eenheden in PABRADE aan. Daar begon elke compagnie/ team, na het doorlopen van een bevoorradingsstraat, aan zijn eigen trainingsprogramma en was de BG staff druk met zichzelf trainen.

Onze focus lag wederom op OVG met trainingsscenario's t/m niv 4A met de integratie van genie, vuursteun en gewonden afvoer. Daarnaast stond een zelf georganiseerde NIV 4 Life Fire Exercice (LFX) op het programma. Deze was door de creativiteit en inzet van de Sgt1 Vos weer uitgegroeid tot een huzarenstukje. Naast het voorwaarts en achterwaarts gaan van de gevechtspelotons op Team niveau,

ondersteund door onze mortiergroep en het FST en gecombineerd met een explosive breach van een hindernis door ons genie peloton werd het scenario afgesloten met een aflossing door voorwaartse doorschrijding door een Noors 1/2/0 Team terwijl op de achtergrond door onze GNK groep afgevoerde gewonden werden geëvacueerd met een helikopter.

IRON WOLF EXERCISE

Na deze oefening lag de focus op de voorbereiding en uitvoering van IRON WOLF.

Tijdens deze oefening gingen we als BG weer de mat op en een In Theatre Readiness Inspection (ITRI) team ging hierbij kijken of de BG gevechtsgereed was. Na de alarmering volgde wederom de deployment naar PABRADE. Daar werd in een realistisch scenario, eerst In Theatre Training (ITT) doorlopen als laatste poging tot "deterrence". Toen dit niet succesvol bleek werd vervolgens de verdediging ingericht om de naderende vijand te stoppen. Door ons uitgebreide OVG traject werden wij

Samen met onze genisten maakten we van het oord een fort. Op de westelijke flank richtten we samen met de 3BC een engagement area in op de bereden naderingsmogelijkheid. Op de oostelijke flank

“Samen met onze genisten maakten we van het oord een fort.”

waar we hem wilden hebben en als we van het hogere niveau niet het bevel tot loslaten hadden gekregen hadden we daar misschien nog wel gezeten. Vervolgens gingen we de tegenaanval inzetten en werd het A-Team de eenheid die LITTLE VILNIUS weer terug mocht veroveren. 3BC zorgde voor een vrije route en een vuurbasis en gecoördineerd met liaisons en commandanten namen wij het oord weer in. Vervolgens stootten de andere Battle Coy's door in de diepte waarna de ITRI in zijn eindoordeel vaststelde dat de BG "COMBAT READY" was.

werd de nadering te voet door het bos zo ingericht door eenheid (EHD) 4 dat de vijand slechts op 1 plek de inbraak oordrand uit kon voeren. Daar wilden we hem hebben. Door het waarnemingsscherm gevormd door wacht luister posten) WLP's en een drone patrouille, werden alle verkenners onderkend en met indirect vuur uitgeschakeld. De hoofdmacht kwam hierdoor bereden en uitgestegen blind daar

LIFE FIRE EXERCISE

Hiermee was de hoofddoelstelling van eFP gehaald, maar we gingen niet stilzitten. Er stond nog een BG LFX op het programma waar we met de gehele BG na een uitgebreide voorbereiding 2 dagen een LFX uitvoerden. Daarnaast waren er nog een groot aantal trainingsactiviteiten opgezet. Er werd door onze genisten getraind op >>

in het BG plan aangewezen als Cie die OBJECT BLACK (het OVG oord LITTLE VILNIUS) gingen "retain" en pas op bevel (O/O) mochten we dit oord loslaten. Ten westen daarvan werden een open vlakte en aangrenzend bosgebied door het Duitse 2/1/0 Team (1BC), Noorse 1/2/0 Team (3BC) en het Belgische 0/3/0 Team (4BC) ter verdediging ingericht.

een internationale genie oefening in Letland en er werd een brug gebouwd en opgeblazen. Door het zware wapen peloton werd (in 2 pogingen) spike geschoten in Letland. OVG werd verder opgepakt in verschillende soms multinationale tactische scenario's op NIV 3+ voor al onze sub eenheden en daarnaast binnen ons Team tot op groepsniveau beoefend in het SHOOTING HOUSE met scherp. Er werd nog veel gebruik gemaakt van de verschillende schietbanen en er was nog een verlof.

“Een mooie kans om onze betrokkenheid te laten zien.”

KIDS ARMY DAY

Naast deze trainingsactiviteiten werd er door de inzet van Elnt Louwers en Kap Verbaas het initiatief gepakt om met het gehele A-Team een Kids Army Day te organiseren bij een kinderziekenhuis in Vilnius. Hier werd zieke kinderen, hun families en andere geïnteresseerden een onvergetelijke dag aangeboden. Naast natuurlijk een static show werden vooral activiteiten opgepakt met spelletjes (oa schieten met NERF-guns), camoufleren, springkussens en andere activiteiten die hen de kans gaven in ieder geval voor één dag de zorgen aan de kant te zetten. Voor iedereen een hele ervaring en een kans om ook aan de Litouwse bevolking onze betrokkenheid te laten zien.

Het verlof viel zo laat dat de redeployment naast nog wat kleinere trainingsmomen-

ten het hoofditem van ons programma na het verlof was. De adaptatie vond plaats in Krakau in Polen. Wellicht vanuit Litouwen niet de stap dicht bij het leven in Nederland of het vakantiegevoel wat een adaptatie vaak met zich mee brengt, maar het was prima verzorgd. Daarna kwam het welverdiende uitschepingsverlof.

TERUG VAN WEGGEWEEST

Sinds we weer aan het werk zijn en de recap oefening geweest is, is er veel veranderd. Het A-Team is niet meer en onze onder bevelstellingen en voor eFP geleende functionarissen zijn weer retour moedereenheid. Nu wordt pijnlijk duidelijk hoe plaatselijk en tijdelijk het succes van het A-Team was. De sneltrein raast door, maar er zijn veel lege stoeltjes in de coupé van de A-Cie. Als we terug kijken naar de afgelopen 20 maanden zien we een drukke en intensieve periode. Het is nog steeds waar: "Onder druk ontstaan diamanten". Als ik op mijn zachte steen zat zag ik om mij heen mensen opbloeien. Iedereen met het ganzen gevoel zette dat stapje extra, voor zichzelf en voor een ander. Of het nu onze beste spike schutter was, die aan de voorkant had laten zien dat hij het verdiende om dat schot te lossen, die (toen de raket er bij de tweede poging ook daadwerkelijk uit kwam) midden doel raakte, of de CSM die met passie en overtuiging onze onderofficieren mee op sleptouw nam door de wereld van ECOD en aan het einde van eFP en terug in Nederland meerdere kroontjes uit mocht delen. Het A-Team stond er telkens weer en heeft zich heel de periode van zijn allerbeste kant laten zien, en dat typeert onze eenheid!

Weest Trots, Wij Vechten Samen!

BULLDOG'S “TIJDPERK ROMMENS”

Tekst | Kapitein Niels Rommens

Op woensdag 29 maart heb ik het commando van de Bravo 'Bulldog' compagnie van 42 pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers overgenomen. De functie van compagniescommandant is naar mijn mening de mooiste functie die je als infanterieofficier mag bekleden. Ik vind het dan ook een eer dat ik deze kans krijg en het is voor mij helemaal bijzonder omdat ik weer terugkeer bij de compagnie waar ik mijn startfunctie heb gedraaid. Ook het moment van binnenkomen had niet beter gekund; we staan aan de vooravond van ons Basis-X traject en kunnen de komende jaren werken aan het smeden van een hechte en betrouwbare compagnie. Dit is dan ook het uitgelezen moment om kort uit de doeken te doen hoe onze compagnie er nu voor staat, waar we naartoe werken en wat we belangrijk vinden.

WAAR STAAN WE NU?

Momenteel zitten we met de compagnie in het zogeheten 'matvenster'. Het matvenster is eigenlijk het begin van een cyclus van drie jaar en om precies te zijn hebben we het dan over de eerste 6 maanden van

de cyclus. In de perfecte situatie vinden alle onderhoudsbeurten van het materiaal en de functieopleidingen van bijvoorbeeld chauffeurs, boordschutters en Snipers plaats tijdens dit blok. De werkelijkheid is helaas niet zo rooskleurig en vaak moet men ook tijdens het Basis-X jaar nog op cursus om uiteindelijk helemaal opgeleid te zijn. Tijdens het matvenster krijgen we ook nieuw personeel binnen vanuit de Manoeuvre Functieopleiding (MFO) en de

Vaktechnische Opleiding Onderofficieren en Officieren (VTO). Zo hebben we in maart achttien nieuwe manschappen mogen verwelkomen en lijken er rond juli nog eens twintig bij ons te landen. Ook vanuit de VTO komen een aantal onderofficieren en officieren onze kant op. Na deze instroom van nieuw personeel zullen nagenoeg alle infanteriefuncties binnen de compagnie gevuld zijn en kunnen we gerust hart aan het Basis-X traject beginnen. Dit is vrij uniek aangezien de afgelopen jaren gekenmerkt werden door een enorm tekort aan personeel, waardoor we zelfs complete pelotons tijdelijk hebben moeten stilzetten. Het tekort aan specialisten zoals een onderofficier verbindingen (Foxtrot), onderofficier Team Inlichtingen Cell (TIC'er) en Fire Support Team voelen we echter nog steeds en dat zal in de nabije toekomst waarschijnlijk nog niet opgelost zijn.

WAAR GAAN WE HEEN?

Vanaf 1 juli zitten we officieel in ons Basis-X jaar en tijdens dit traject staat de training op groeps- en pelotonsniveau centraal. De individuele militairen hebben hun hun

algemene- en functieopleidingen gehad en nu is het tijd om eenheden te gaan smeden door middel van het trainen in een tactische setting. Tijdens het matvenster hebben we hier al een beetje op voorgesorteerd en dankbaar gebruik gemaakt van de trainingsmomenten die ons ter beschikking werden gesteld. Zo hebben we tijdens SOB II al meerdere *Live Fire Exercises (LFX)* kunnen doen op groepsniveau en zijn ook de boordschutters van de Boxer en de CDI al flink aan de bak gegaan. Daarnaast hebben we ingestoken op groepsbinding, teamvorming en het verder ontwikkelen van leiderschapskwaliteiten tijdens een oefening in Lofer (Oostenrijk).

Het komende jaar zullen we veel op oefening gaan en doen daarbij de gebruikelijke locaties aan zoals Oirschot, Budel, Oostdorp en Marnewaard. Daarnaast gaan we in november twee weken naar Oostenrijk (*FTX BULLDOG WINTER*) om daar in winterse omstandigheden te werken aan onze skills en drills. Deze trainingen moeten er uiteindelijk toe leiden dat we aan het eind van het Basis-X traject (juni 2024) tot en met pelotonsniveau 'bouwsteengereed' zijn. Dit houdt in dat de pelotons en de snipergroep als organieke eenheid >>

moeten kunnen optreden. Dit betekent echter ook dat alle andere elementen van de compagnie gereed moeten zijn (denk hierbij bijvoorbeeld aan de distributiegroep en de compagniestaf).

Hoe ons programma er na Basis-X uit gaat zien is nog onbekend. We zullen in ieder geval blijven trainen op alle niveaus en de opstart maken om als compagnie de mat op te gaan. We houden er rekening mee dat we zullen deelnemen aan meerdere oefeningen op bataljons- brigade- en misschien zelfs divisieniveau, en wellicht zit er ook nog een uitzending of inzet in het verschiet.

WAT VINDEN WE BELANGRIJK?

Elke eenheid heeft in meer of mindere mate een eigen visie; een wenselijk toekomstbeeld waar we naartoe willen werken. Hoewel de visie van onze compagnie nog niet in beton is gegoten, zijn er wel een aantal punten die we belangrijk vinden en proberen na te streven. De drie kernwaarden die we bijvoorbeeld hoog in het vaandel hebben staan zijn eigenaarschap, inzet en samenwerken.

Eigenaarschap betekent dat je je verantwoordelijk voelt en je verantwoordelijkheid ook neemt. Voor ons is dit essentieel, omdat eenieder binnen de compagnie (ongeacht rang of functie) namelijk een bepaalde mate van verantwoordelijkheid heeft. Je moet ervan uit kunnen gaan dat de militairen naast je hun werk zo perfect mogelijk doen en dat je op hen kan rekenen. Wat dat betreft maakt het niet uit of die persoon naast je een Panzerfaustschutter of een groepscommandant is; eenieder heeft een rol in het grotere geheel en eenieder is belangrijk. Succes is

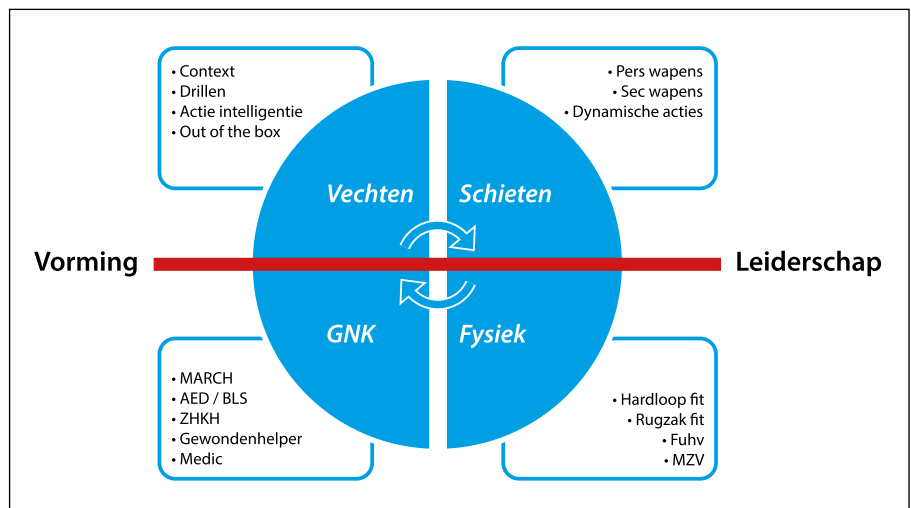
namelijk pas te bereiken wanneer eenieder zijn of haar werk goed doet.

De tweede kernwaarde van de compagnie is inzet; beter worden kost namelijk tijd en moeite. We willen mensen die leergierig zijn, risico's durven te nemen en fouten durven te maken. Het is niet erg als je een keertje op je bek gaat, zolang je er maar van leert. Daarnaast zijn er meerdere wegen die naar Rome leiden, dus we stimuleren mensen om *out-of-the-box* te denken. Talent, kennis en ervaring zijn fijn om te hebben, maar de wil om te werken en beter te worden is de eigenschap die het verschil maakt. Wat dat betreft slaan onze collega's van het 17e Garderegiment Fuseliers Prinses Irene de spijker op z'n kop met hun lijfspreuk '*Volo et Valeo*' ('Ik wil en ik kan').

Binnen de compagnie verwachten we dan ook dat eenieder elkaar helpt en dat men het gezamenlijke belang boven het individuele belang stelt.

We kunnen echter niet alles tegelijk trainen en overall evenveel effort in steken. Dat moeten we niet eens willen, want dan kun je alles maar een beetje en wordt je nergens écht goed in. Daarom hebben we de keuze gemaakt om ons te focussen op een aantal basisaspecten die volgens ons bij 'WARFIGHTING' horen. Onder leiding van de Sergeant-majoor Operaties (SMO) is zodoende onze leidraad Opleiden & Trainen (O&T) tot stand gekomen. In deze leidraad richten we onszelf op vier primaire aspecten; vechten, schieten, fysiek en geneeskundig.

Vechten en schieten zijn de *core business* van de infanterie en een groot deel van de beschikbare trainingstijd wordt hieraan gependend. Waar wij naar streven is dat de individuele militair niet alleen bekwaam is op zijn of haar functie/wapensysteem, maar ook hun rol in het grotere geheel scherp heeft (hoe beïnvloed jouw optreden de groep en het peloton). Ze moeten vertrouwen krijgen in zichzelf, hun collega's en het materiaal. De enige manier omdat voor elkaar te krijgen is om maximaal te trainen (kruipen > lopen > rennen) en gelukkig zit het programma vol met momenten om daar invulling aan te geven.

Samenwerken is essentieel binnen elke eenheid; in je eentje kom je niet heel ver en ga je het gevecht echt niet winnen. We hebben elkaar nodig om succesvol te kunnen zijn en dat begint al bij het buddy-paar.

Daarnaast speelt de fysieke (en mentale) inzetbaarheid een belangrijke rol. Binnen de infanterie wordt er veel van je gevraagd en daarom is het belangrijk dat je goed in je vel zit. Als je fysiek fit bent en vertrou-

wen hebt in jezelf, dan ben je minder snel overdonderd wanneer je in een nieuwe of spannende situatie terecht komt. Je kunt beter omgaan met stress en blijven presteren onder zware of moeilijke omstandigheden.

De laatste pijler in onze leidraad O&T is 'geneeskundig'. In elk gevecht vallen er slachtoffers en dat heeft een effect op zowel de gevechtskracht als de mentale weerbaarheid. Door aan de voorkant uitvoering te trainen hoe we met gewonden om moeten gaan, creëren we vertrouwen in ons eigen handelen alsmede

de medische (afvoer)keten. Het is belangrijk dat men weet dat er goed voor ze wordt gezorgd als er wat gebeurt. Ook dit draagt bij aan onze mentale weerbaarheid en algemene inzetbaarheid.

Al met al hebben we een druk en uitdagend programma voor de boeg en er zijn veel dingen die we nog moeten leren of aanscherpen. Gelukkig is het voor ons duidelijk wat we moeten en willen bereiken en hoe we daar gaan komen. Wat de toekomst ons gaat brengen is vooralsnog onduidelijk, maar ongeacht wat het gaat zijn; wij zijn er klaar voor.

★ SLD1 HELMSTRIJD, MINIMI/MAG SCHUTTER

Ik zal mezelf even voorstellen.

Mijn naam is Soldaat 1 Helmstrijd. Ik ben 21 jaar oud en woon in Lage Zwaluwe. Samen met mijn ouders en twee kleine broertjes van 11 en 15 jaar oud en mijn hond Hummer. Mijn functie is minimi/ mag schutter bij de Bravo 'BULLDOGS' compagnie, eenheid 4 Romeo groep. Ik ben nu ongeveer twee jaar een Limburgse Jager.

Trots

Hoe ik het vind om een Limburgse jager te zijn kan ik een één woord omschrijven en dat is **TROTS**. Toen ik er begin 2022 bij kwam was het bijzonder om te zien dat veel gasten zo trots waren op hun symbool van hun baret en dat gaf mij ook veel motivatie om er hard voor te werken. Ik had nog niet veel ervaring, was net klaar met de MFO en kreeg te horen dat ik bij de BULLDOGS kwam. In het begin vond ik dat best vervelend, want toen wisten we al dat we best snel naar Litouwen moesten. Het peloton waar ik terecht kwam was super ervaren en hadden hun Basis-X jaar zo goed als afgerond en moesten nog maar twee oefeningen doen. Dit waren de oefeningen in Guz en Hammelburg.

Eerste oefening

Guz was mijn eerste oefening bij de BULLDOGS. Dit was super gaaf, maar ik was alleen nog niet op de groep ingespeeld. Desondanks was mijn eerste ervaring met de Romeo groep geweldig. Het was een gezellige groep en ze hebben me veel nieuwe dingen geleerd. De tweede oefening was in Hammelburg. Daar vochten we tegen de Alfa compagnie. Dit was weer een leerzame oefening. Vooral het lopen was pittig wegens het heuvelachtige landschap, maar dat hield de BULLDOGS niet tegen om mooie acties te draaien.

Litouwen

Na Hammelburg kregen we het druk met de voorbereidingen voor Litouwen. Het was heel veel geregeld en veel doen om alles op tijd klaar te hebben voor het verlof. Het verlof vloog voorbij en toen was het zo ver, we gingen naar Litouwen. Ik vond het in het begin best spannend, want het was mijn de eerste uitzending en gelijk zes maanden van huis. De oefeningen vond ik leerzaam en door de weersomstandigheden soms ook zwaar en werd het een hele uitdaging. Als 'nieuwe' bij eenheid 4 Romeo groep was het

gezellig en hebben we veel gelachen ondanks het gemis van het thuisfront. Dat maakte Litouwen ook een stuk leuker. Er werden ook veel leuke dingen georganiseerd om ons te vermaken zoals bingo, frikandellen wedstrijd en een dansavond. Ik vond zelf de geldinzamelingsactie voor de Oekraïense kinderen erg leuk gedaan. Maar ik was natuurlijk weer super blij om thuis te zijn.

Intussen zijn we een paar maanden verder, hebben we nieuwe mensen in de groep gekregen en gaan we bijna weer een nieuw Basis-X jaar in. Ik ben nu een van de ervaren manschappen en zal proberen om de nieuwe groepsgenoten net zo op te vangen als met mij is gebeurd toen ik hier begon.

Ik kan niet wachten op het volgende avontuur met de BULLDOGS en ben trots dat ik een echte Limburgse Jager ben.

VOOR ELKAAR, ALTIJD!

‘URBAN HUNTER’ WEEZE

Tekst | 2de luitenant Menting, PC 4 CCie - Foto's | Tom Dijkman

Van 28 november t/m 9 december 2022 stond voor de Charlie Eagle compagnie de oefening ‘Urban Hunter’ op het programma. De oefening vond plaats op Training Base Weeze, net over de grens bij Venlo.

Training Base Weeze is een unieke locatie met diverse trainingsmogelijkheden. Dit komt met name omdat dit gebied vroeger daadwerkelijk bewoond werd en er dus realistische woonwijken aanwezig zijn. Daarnaast was er de mogelijkheid om gebruik te maken van airsoft wapens en heeft iedereen de mogelijkheid gekregen om een molotov cocktail te gooien. Het doel van de oefening was om onze skills op het gebied van het optreden in verstedelijk gebied naar een hoger niveau te brengen, waarbij de focus lag op het pelotonsniveau. Aangezien het gebied zich niet leent voor het verplaatsen met de boxer werd er alleen te voet getraind.

INTENSIEF EN LEERZAAM

De oefening werd met name door de PC'n en de OPC'n als intensief, maar vooral bijzonder leerzaam ervaren. Zo werd er na aankomst in het gebied direct een bevelsuitgifte gedaan richting niveau III. Tijdens het uitwerken van de bevelen voor de dag erna was er voor de groepscommandanten de mogelijkheid om te trainen op groepsniveau. De daarop volgende dagen werden er verschillende scenario's doorlopen, zoals een woonwijk waarin tijdens het scenario veel gewonden >>

“Op naar de goochelaar!”

vielen, een gebarricadeerd huis waarin de leider van de vijandelijke beweging zich schuil hield en een scenario waarbij er een trein gezuiverd moest worden alvorens het station genomen kon worden. Ook werd er tussen deze acties door nog een molotov cocktail gegooid onder leiding van de brandweer. Na het einde van de scenario's werd er geëvalueerd en daarna direct het bevel voor de volgende dag uitgegeven. Tijdens een van de acties van eenheid 6 ontstond er nog een hachelijk moment: bij het innemen van een huis kwam er ineens een dronken arbeidsmigrant van de bovenverdieping lopen die daar niet hoorde te zijn. Door alert reageren van de collega's van eenheid 6 is ook dit hachelijke moment tot een goed einde gebracht.

Na een welverdiend (Sinterklaas)weekend moesten we in de tweede week weer direct aan de bak. Er moest namelijk een enorm object gezuiverd worden waarbij een vijandelijke commandopost geneutraliseerd moest worden. Ook werd er een bunker die volledig in duister gehuld was genomen, een zeer complexe en uitdagende opdracht voor alle niveaus.

De oefening werd afgesloten met een barbecue en is er zelfs een heuse goochelaar ingevlogen om ons te vermaken. Al met al kunnen we met een positief gevoel terugkijken op een intensieve, uitdagende en leerzame oefenperiode op een unieke locatie.

Voor elkaar, altijd!

“Eagle veren geschut.”

SCHIET OPLEIDING BERGEN II

11 MEI T/M 14 MEI 2023

Tlnt van Kleef, Pc eenheid 5 C Eagle cie.

Week 15 was het dan eindelijk zo ver. Eenheid 5 van de Charlie ‘Eagle’ compagnie kreeg de kans zich te certificeren op SOB, specifiek op baan drie. Na een lang paasweekend stapten wij dinsdag op de bus om diezelfde avond te legeren en een dry run te maken. >>

Woensdag vingen wij aan met de runs. Wie al wat langer meeloopt weet dat baan drie (het beboste gebied aan de noordzijde) een baan met veel mogelijkheden en uitdagingen is. Een open vlakke, een pelotons aanval in glooiend terrein en een opstelling aan het einde van de baan. Er zijn banen waar de uitdagingen wat minder complex zijn, dus om te certificeren op baan drie voor een peloton wat nog geen jaar samen traint, is zeker geen vanzelfsprekendheid.

Diezelfde dag werden de spreekwoordelijke Eagle veren geschud en na een run in de ochtend en middag wou de PC het plan nog wat bijschaven. Zodoende hebben de PC en OPC de manoeuvre iets aangepast en gespecificeerd. Na het bevel wisten de Gpcn wat er

van hen verlangd werd en donderdagochtend konden wij de laatste generale repetitie doen. Deze zag er goed uit en nu hoefde dat alleen maar herhaald te worden in de middag. Zodoende werd diezelfde actie in de middag uitgevoerd en kreeg eenheid 5 de stempel 'gevalideerd' van SICT.

Vrijdagochtend heeft eenheid 5 nog twee runs gemaakt en zijn aansluitend de bus in gestapt om weekend te vieren als gevalideerde krijgers.

Voor elkaar, altijd!
Namens Tlnt van Kleef, Pc eenheid 5 C Eagle cie

ARDENNEN VERKENNEN

Tekst en foto's | Sgt1 Timo Peters. GPC bij het Verkenningpeloton, D-cie, 42 BLJ.

Bos, hoogtelijnen, waterloopjes, oorden en burgers. Dat beschrijft het oefenterrein in de omgeving van Bastogne, midden in de Belgische Ardennen. Als eenheid hebben wij hier mogen trainen, met onder andere het Belgische ISTAR Bataljon, 42BVE, 11EARS en 103COTRCIE.

Zondagmiddag 12 maart vertrokken wij vanuit Oirschot naar de Ardennen met ons Peloton. Rond 20:00 uur kwamen wij aan bij Staging Area Marche-en-Famenne, samen met het Belgische ISTAR Bataljon. Hier kregen wij meteen te horen, dat onze infiltratie om 03:15 (maandag) gepland stond. Rappe tijden in de volksmond. De beslissing is genomen om vanaf dit moment parallel te plannen en werken. Hierbij lag de focus voor de PC en OPC op commandovoering. De rest van het Peloton hield zich bezig met de voorbereiding van: Wapens, voertuigen, munitie, verbindingen, HVA. Tijd voor diepgaande analyses waren er in dit spectrum helaas niet. De tijd was krap en moest hoe dan ook gehaald worden.

Nadat alle voorbereidingen voltooid waren, werd het teken voorwaarts gegeven. Tijdens de infiltratie kwam de voorwaartse doorschrijding aan bod om vervolgens uit te monden in verschillende groepsopdrachten. Mijn groep heeft tijdens de volledige FTX een Belgische Dingo met UAV-capaciteit onder bevel gekregen.

Gedurende onze opdracht hebben wij verschillende Points of Interest (POI) en Named Areas of Interest (NAI), verkend en onder waarneming gehouden voor een periode van vijf dagen. Dit heeft zich afgespeeld in een operatiegebied van 30 KM breed en 60 KM diep. Het beoogde effect: Het in kaart brengen van de mogelijkheden en de opmars van de vijand.

Het was een breed scala aan verschillende POI's en NAI's. Hierbij doel ik op: Belangrijke kruisingen (Choke Points), bebost >>

Uitzicht over de Area of Responsibility.

42 Verkenningpeloton.

gebied, verstedelijk gebied, vliegvelden, bruggen en overgangen. Voor de bruggen en overgangen kregen wij halverwege de week 11EARS onder bevel. Dit Verkenningsspeloton van de Genie is specialist in het verkennen van terrein, bruggen en overgangen (het technisch verkennen).

Door de nauwe samenwerking met onze Belgische collega's en 11EARS hebben wij onze specialiteiten goed kunnen inzetten en nauwkeurige informatie weten te verzamelen. Kortom: De opdracht is behaald na een zeer complex scenario tijdens de eerste week!

“De opdracht is behaald na een zeer complex scenario.”

Aansluitend de weekendbreak. Onderhoud stond hier hoog in het vaandel. Ook is er tijd vrij gemaakt om met alle deelnemers van de oefening, richting het Bastogne War Museum te gaan. Dit belicht specifiek het Ardennen Offensief tijdens de Tweede Wereldoorlog. Bijzonder indrukwekkend om dit mee te maken. De dag werd afgesloten met een diner en een drankje.

Zondag stond in het teken van de voorbereiding voor de tweede week. De rollen werden hier omgedraaid. 42BVE werd Main Training Audience en wij zaten in de rol van OPFOR.

De oefening was complex en realistisch. Het is door ons zeer positief bevallen omdat onze tegenstanders in dit geval, over dezelfde of andere specialiteiten beschikken. In de toekomst moet deze samenwerking bestendig worden. Door het samenvoegen van kennis, wordt eenieder uiteindelijk beter.

Gezamenlijke foto met het ISTAR Bataljon en 11EARS.

Fenneks tijdens de uitvoering van een opdracht.

March.

Iedereen bedankt voor de goede samenwerking!

MOUNTAINOUS RECCE

Tekst en foto's | Marit Veenstra, communicatie medewerker

Tussen metershoge sneeuwbedden op een hoogte tussen de 2000 en 2400 meter oefende ons Verkenningpeloton anderhalve week lang in de Wattental Vallei in Oostenrijk. Onder verzwaarde omstandigheden hebben zij zowel bereden als uitgestegen geoefend op groeps- en pelotonsniveau. Voor het eerst hebben de Fenneks geopereerd in dit terrein en dit pakte bijzonder positief uit.

VERHUIZING SCHIETSERIE

Deze Oostenrijkse schietserie bracht nieuwe uitdagingen met zich mee. Gewoonlijk vindt de schietserie plaats in Bergen tijdens de SOB. Het Verkenningpeloton liep echter tegen het feit aan dat deze redelijk voorspelbaar werd. Iedereen weet bijvoorbeeld al waar iedere schijf staat. Vandaar de verhuizing van de schietserie naar Oostenrijk.

Veel sneeuw en veel hoogtelijnen zorgde ervoor dat de puntverkenningen, objectverkenningen en terreindeelverkenningen een nieuwe dimensie kregen. Alles in de combinatie uitgestegen en bereden. Grip-

kettingen om en gaan! Daarnaast is er extra verzwaaring toegevoegd door gewondenverzorging toe te passen tijdens scena-

“Deze schietserie bracht nieuwe uitdagingen met zich mee.”

rio's en ook vuursteun is aan bod gekomen. Alternatieve schiethoudingen werden ook toegepast. Het initiële contact is vaak knielend daar kan er met de sneeuw-wan-

delstok een stabiele schiethouding aangenomen worden. Liggen is een no-go. Je zakt namelijk compleet weg in de sneeuw, vooral met alle extra bepakkings.

DE NATUUR STRAFT METEEN AF

Naast de gewone oefening bracht de natuur meer uitdagingen met zich mee. Zo was het verplicht om te allen tijde het volgende mee te dragen: lawinepieper, sneeuwsonde en een sneeuwschep. Met behulp van deze verplichte veiligheidsartikelen kan iemand die tijdens een verplaatsing wegzakt of bedolven raakt in zijn onderkomen op tijd teruggevonden en gered worden. >>

“Vlerken in de sneeuw.”

Uiteraard is lawinegevaarlijk gebied tijdens deze training ten alle tijden vermeden, precies zoals aangeleerd en gecontroleerd door de instructeurs.

Tijdens verplaatsingen te voet werd er gebruikt gemaakt van ‘Leki’s’ (sneeuw- wandelstokken), sneeuwschoenen en om sneeuwblindheid te voorkomen werden er speciale UV-brillen gedragen. Op zulke hoogtes kan de UV-straling namelijk vier keer zo sterk zijn. Goed insmeren is dus ook een must.

Het leren van onderkomens maken en het tactisch wegzetten daarvan. Buiten koken en jezelf warm houden bij min temperaturen. Er werd bijvoorbeeld ook gebruik gemaakt van kaarsen om continue het zuurstofgehalte te checken. Je moet zorgen dat je uit de elementen blijft want de natuur straft je in deze omstandigheden keihard af. Maar, hoe zwaar wij het ook hebben, de vijand heeft het minstens net zo zwaar.

VOOR DE TOEKOMST

Al met al was het een uitdagende oefening voor onze ‘Vlerken’. Zowel fysiek als mentaal. In de toekomst liggen er kansen om in de zomer terug te komen. Door de grote hoeveelheid sneeuw moeten de voertuigen zich nu beperken tot de wegen, in de zomer zouden zij meer gebruik kunnen maken van het bergachtige terrein wat nog niet verkend is.

“Leki’s en sneeuwschoenen.”

BEST MORTAR COMPETITION 2023

Tekst | Sergeant Hessel Gras - Foto's | Mortiergroep

De Best Mortar Competition (BMC) is een drie-vierdaagse mortierwedstrijd die wordt gehouden in Fort Benning. De BMC is een niveaumeting waarin de crew (groepscommandant en stuksbedieners) als team wordt getest op hun kennis en vaardigheden. Naast mortierkennis (60-81-120mm) en infanterievaardigheden worden alle algemene militaire kennis en vaardigheden op het fysieke niveau 2 getest. Tijdens de drie dagen wordt ongeveer 50 km te voet verplaatst.

Het continu terugkomend fysieke element weegt zwaar en moet goed uitgevoerd worden om een hoge score te halen in deze competitie. De onderdelen waar de algemene militaire kennis wordt getoetst wordt minder zwaar beoordeeld. De mortier gerelateerde opdrachten worden als gemiddeld gewaardeerd.

De deelnemers aan de BMC moeten in staat zijn alle opdrachten uit te voeren. Dit houdt in dat de groepscommandant alle richttijden moet halen maar ook dat de stuksbedieners kunnen vuurregelen (zowel manueel als met de computer) en het KRT moeten kunnen DC'n. Als winnaar van de "Menno van Coehoorn" (de Nederlandse wedstrijd) wordt de eenheid dan ook uitgenodigd om deel te nemen aan de (BMC) in Amerika.

Dit jaar hadden de mortiergroepen van 42 BLJ de eer om deel te nemen aan de BMC 2023. De BMC is een wedstrijd waar Amerikaanse en internationale eenheden zich kunnen meten aan elkaar dit jaar waren het 22 deelnemende teams. Hieronder een kleine sfeerimpressie van hoe het onze mortiergroep afging:

DE 1E WEEK:

's Ochtends verzamelen op Schiphol inchecken etc. en de vlucht richting Atlanta Amerika. Aangekomen in Amerika werden de huurvoertuigen opgehaald en vertrokken ze naar Fort Benning. Bij het hotel in Fort Benning werden ze ontvangen door adjudant Van der Voort (de oude BA) en overste Lammers. De deelnemers werden uitgenodigd bij **adjudant Van der Voort** thuis om daar een korte briefing te krijgen en mee te eten.

Op **maandag en dinsdag** begon het echte werk al. De deelnemers werden voorgesteld aan het MLOC (mortieropleiding kader) waarbij ze gelijk bezig konden met kennismaking van het Amerikaanse mortier. Wat een hele klus was aangezien het Amerikaanse mortier net de andere kant op draait dan het Nederlandse mortier. We konden aan de slag gaan met procedures en richten op de 60 en 81 mm.

De **woensdag** van de 1e week konden de deelnemers aan de gang met een 120mm tijdens een LFX en hadden ze de mogelijkheid om te richten en bommen te laden bij de 120mm. Dit was voor de meesten uniek, omdat ze dit nog nooit met LIVE FIRE gedaan hadden.

Donderdag kregen de deelnemers een GUNNERS EXAM. Dit is een soort PVB Mortier voor de Amerikanen. De deelnemers hebben eenieder hiervoor de hoogste gradatie 'EXPERT GUNNER' behaald. In de middag konden de deelnemers oefenen met het primaire wapen: de M4. De test die in de wedstrijd werd geschoten konden ze ook oefenen op de schietbaan.

Vrijdag kregen de deelnemers les in het plotting board M16. Dit plotting board gebruiken de Amerikanen om manueel te vuurregelen. Voor de meeste deelnemers was dit erg lastige stof aangezien ze nog nooit hadden vuur geregeld. Maar na wat oefening kregen de deelnemers het toch redelijk onder de knie.

Zaterdag was er wat tijd voor ontspanning aan het strand van Panama City Beach

Zondag werd er van het hotel naar de legering op Kelly Hill verhuist. Nadat we gelegerd waren zijn we naar de (particuliere) schietbaan gegaan om daar met verschillende wapens te schieten.

2E WEEK:

Maandag is er verder gegaan met de PLOTTING BOARD DRILLS en de **dinsdag** werd er weer iets nieuws aangeleerd namelijk de M2A2 AIMING CIRCLE. Dit toestel is vergelijkbaar met het Nederlandse KRT (kompas richttoestel). En de deelnemers gingen aan de slag met de Amerikaanse LHMC (vuurregelcomputer).

Woensdag stond in het teken van herhalen van handelingen op het 81 mm en 60mm mortier en er kon worden geoefend met het M240 (bijna hetzelfde wapensysteem als de MAG) uit elkaar halen en ineenzetten.

Donderdag wederom getraind met 81 mm en de 120 mm en in de middag les gekregen over de vuurregelcomputer van de 120 mm.

Vrijdag hebben we gebruik gemaakt van het 120 mm systeem met gyroscoop gelinked aan de vuurregelcomputer.

KOMPAS RICHTTOESTEL

Zaterdag was de 1e (officiële) dag van de BMC 2023 waarin wij s' ochtends veiligheid briefings kregen met algemene zaken die betrekking hebben op de wedstrijd en randzaken. Daarbij ook een toespraak van de commandant MLOC. In de middag kregen we een tasseninspectie door het kader van de wedstrijd als er spullen niet mee waren kon je daarvoor puntenafrek krijgen. Bij ons waren alle spullen uiteraard in de hand. In de avond stond er een social op het programma met wederom toespraken en een uitgebreid buffet van hamburgers en hotdogs.

Zondag: 1e paasdag en rustdag State Canyon Park bezocht.

Maandag 2e wedstriiddag in de ochtend begonnen met de EPFA (1 mijl rennen, 30 hand release push ups, 100 m sprint door grintbak, 16 gevulde zandzakken op een hoog plateau tillen, FARMERS WALK met 2 jerrycans van ong. 20 kg door een 100m grintbak. BEAR CRAWL 25m, contact drill 25m en afsluitend nog een mijl rennen (alles omgehangen met platen en helm op). De EPFA was een team effort dus de tijd werd pas gestopt als de laatste deelnemer de eindstreep was gepasseerd. Na de fysieke test werden de deelnemers met bussen richting de schietbaan verplaatst om daar de M4 in te schieten en aansluitend de vaardigheidsproef van de M4 te schieten voor punten. Na het M4 schieten ging je met je team door naar de M17 (pistool) baan om daar de vaardigheidsproef te schieten en tegelijkertijd werd daar het FDC-examen afgenomen. FDC-examen waren vragen waar je het plotting board voor moest gebruiken.

Dinsdag 3e wedstriiddag s' ochtends de OBSTACLE COURSE met het team gehad (vergelijkbaar met HIBA) waarbij je aan het eind een 81 mm in stelling moest brengen. Daarna gingen de deelnemers door naar de Mortar training area met de bus voor de GUNNERS EXAM 120 mm test en de m2a2 AIMING CIRCLE test. 120 mm test was een compleet 120 stuk over een veld van 100 m heen en terugverplaatsen inclusief 2 munitiekranen en daarna het 120 mm in stelling brengen. Na de MORTAR TASKS zijn we doorgedaan naar het 60 mm LFX-gedeelte bestaande uit in stelling komen handheld vuur en DIRECT LAY. Na dit onderdeel stond de TIMED RUCK op het programma een zo snel mogelijke mars van een onbekende afstand uiteindelijk een afstand van 10 km afgelegd in 1 uur 40 min. Daar op locatie aangekomen stond er een M240 op ons te wachten om uit elkaar te halen en ineem te zetten op tijd. Na deze opdracht werden we met de bussen naar het bivak gereden om daar te overnachten.

Woensdag 4e wedstriiddag in de ochtend begonnen met een NIGHT INTO DAY NAVIGATION dit was een kako opdracht die s' ochtends in het donker begon waarbij je 5 punten in een straal van ongeveer 2 km moest zoeken. Na de kako gingen we door met een mars van ongeveer 3 km met de 81 mm in de tas. Daar aangekomen stond er een TRIPLE C toets op het programma een >>

toets gebaseerd op je algemene kennis van het Amerikaanse mortier. Na de toets kon je verder gaan met de 120mm LFX met de vuurregelcomputer gekoppeld aan gyroscop. Na de LFX stond er nog een mars op ons te wachten met 81 mm van 3km als laatste onderdeel van de dag moesten we de 81mm QUICK ACTION in stelling brengen.

Donderdag 5e en laatste wedstrijddag in de ochtend een LFX met de 81 mm uitgevoerd in stelling brengen en vuurgegevens invoeren op het LHMBC en zodoende het doel uitschakelen. Dit was het allerlaatste wedstrijdonderdeel hierna werden we bij de legering afgezet om op te frissen en daarna werden we weer opgehaald voor de prijsuitreiking. Waar we uiteindelijk de 13e plaats hebben gepakt.

69STE DINER DE CORPS 30 MAART 2023

69STE DINER DE CORPS OVERDENKING

Tekst | aalmoezenier van der Lee - Foto's | Tom Dijkmans

Het Jaarlijks Diner de Corps voor de officieren van het Regiment vond dit jaar plaats op 30 maart jl op het kasteel Daelenbroeck, oost van Roermond gelegen. Een uitzonderlijk datum met als reden dat dan ook de officieren van de Acie, net terug uit Litouwen aan het Diner konden aanzitten! Samen met zeker 90 andere collega's, een mooie opkomst van oud tot jong. Met als speciale gast Gouverneur Roemer, die op zijn bekende gemoedelijke, maar ook betrokken wijze de aanwezigen toesprak. En bijna vaste gasten bisschop de Jong, bestuur van het Reünie-orkest en De Edele Schutterij van Valkenburg, vader en zoon Lebouille. Naast de gebruikelijke ceremonieën van dronk op de Koning, Hertog van Limburg de uitwisseling van de goede intenties naar Koning en van Koning naar Regiment, de installatie van de jongste officier, het kalf, en uiteraard de toespraak van de Regimentscommandant, hield de nieuwe aalmoezenier Jacqueline van der Lee een overdenking. Zij stelt zich zelf eerst voor.

In februari jl ben ik als aalmoezenier-geestelijk verzorger (gv'er) geplaatst bij BLJ. De afgelopen maanden zijn snel gegaan: ik heb op Oirschot een werkkamer gekregen, maar ik zit daar maar weinig. Er is namelijk zoveel te ontdekken op de kazerne en tijdens jullie oefeningen: jullie en jullie werk leren kennen, er gaat een nieuwe wereld voor mij open! Dat spreekt mij dan ook erg aan, dat m'n werk als geestelijk verzorger zo afwisselend is.

Zo zit je vanuit de MB te kijken naar jullie schietsessies met de .50, wat later mag je een bezinningsmoment houden in het bos met MFO collega's, om vervolgens de werkdag af te sluiten met een huisbezoek.

“Ik zal zelf niet over religie beginnen.”

Vaak wordt gedacht dat de geestelijk verzorger er is voor alleen gelovige collega's, maar geen zorgen: ik zal niet zelf over religie beginnen, tenzij je daar zelf over begint. Ik vind het altijd boeiend om te horen wat iemand daarover denkt en samen erover te sparren.

Als gv'er mag ik zelf niet schieten, maar ik ben wel de specialist in “schietgebedjes” en alles wat met levensbeschouwing te maken heeft. Eigenlijk ben ik daarom aalmoezenier geworden: om te luisteren en te praten over datgene, wat er speelt in jouw leven, te luisteren naar wat jij belangrijk vindt en/of gelooft. Dat is tot nu toe het mooiste wat ik telkens doe: een plek aanbieden waar je gewoon even jouw verhaal kan doen. Een luisterend oor zijn, of je nu gelovig bent of niet. En dat is heel belangrijk, wat bij de geestelijke verzorging is iedereen van harte welkom! Alles is bespreekbaar en sowieso 100% vertrouwelijk.

Toespraken geven is dus geen core business van de gv'er maar tijdens dodenherdenking en het officers diner hebben we stilgestaan bij onze collega's die niet meer in leven zijn. We noemen dan hun namen en ik stak de bataljonskaars aan: de namen van onze collega's verdwijnen niet, ook niet wie zij zijn en wat ze hebben gedaan. Het getuigt van hoop, als wij hier bij elkaar zijn en onze collega's gedenken. Want daarmee laten we zien, dat onze missie voor vrijheid en vrede niet bij de dood eindigt, het is nu aan deze generatie BLJers om licht te brengen. In de stilte bij het aansteken van de bataljonskaars mag bij ons dan ook het besef doordringen, waarom we dan dit werk doen: Vind je dit gewoon mooi en tof werk om te doen, of is het meer dan dat? Als we op oefening zijn zoals toen op de SOB, als we ons blijven trainen en voorbereiden. Draag je dan bij aan een betere wereld, en welk licht wil je dan brengen?

Diep in onszelf dragen wij de hoop Is ze daar niet, dan is ze nergens. Hoop is een bewustzijn en staat of valt niet met wat er in de wereld gebeurt. Hoop is voorspellen noch vooruitzien. Hoop is de kunst om ergens aan te werken omdat het goed is Niet alleen omdat het kans van slagen heeft. Hoop is niet optimisme niet de overtuiging dat iets goed zal afgelopen. Hopen is zeker weten Dat iets zinvol is ongeacht de afloop

CANADESE COMMANDING OFFICER'S COMMENDATIONS

Tekst en foto's | Kapitein bd Frans Bleeker

Tijdens het laatste Diner de Corps op 30 maart 2023 reikte de reserve Kapitein bd Frans Bleeker uit naam van de commandant van de Queens Own Rifles Commanding Officer's Commendations uit aan LGen Mart de Kruif en de LKol Rutger Saathof.

De Queen's Own Rifles (QOR) zijn een Jagers ofwel 'Rifles' regiment uit Toronto, lichte infanterie zoals de Limburgse Jagers, zelfs met dezelfde kleuren, karmozijnrood en groen. Op 6 juni 1944, tijdens de Tweede Wereld Oorlog, landde de QOR in Normandië en vocht tot het einde van de oorlog tot in Pingjum in Friesland toe. 463 man van de QOR sneuvelden en ruim 900 raakten gewond.

Op 5 april 1945 kregen twee pelotons van de Bravo compagnie van de QOR de opdracht om Pipelure, bij Rha in Gelderland, aan te vallen. Zij liepen vast in zwaar Duits vuur en moesten terugtrekken met achterlating van 5 doden inclusief de luitenant John Gordon Kavanagh. Kavanagh had in 1939 als 17 jarige dienst genomen; hij was 23 toen hij omkwam. De 5 gevallen werden tijdelijk ter plekke begraven. In 1946 werden 4 van de 5 stoffelijk overschotten opgegraven, geïdentificeerd en naar de Canadese Oorlogsbegraafplaats in Holten overgebracht. In 1947 werd op dezelfde locatie een stoffelijk overschot gevonden dat niet geïdentificeerd kon worden en dat in de Algemene Begraafplaats van naburig Steenderen als 'onbekend' werd begraven. En dat bleef zo gedurende 75 jaar.

Op 4 mei 2017 kwam LGen Mart de Kruif naar Ottawa om in de Canadian War Museum met zijn voorganger in Afghanistan, MGen Mark Lessard, voordrachten te houden over de nauwe samenwerking tussen Canada en Nederland. Generaal De Kruif sprak over een band die veel verder terug gaat en over de onbekende soldaat in Steenderen vlak bij zijn woonplaats. Hij zette daarmee een complex proces in gang dat er toe leidde dat de onbekende soldaat in januari 2020 door de Canadese regering geïdentificeerd werd als de luitenant Kavanagh. Een herdenkings ceremonie was gepland voor 5 april 2020, 75 jaar nadat Kavanagh sneuvelde, maar die kon door de pandemie niet doorgaan.

In oktober 2022 kwam een delegatie van 30 QOR soldaten naar Nederland voor een 'battlefield tour', OPERATION RHA, die culmineerde in een plechtige ceremonie op 14 oktober in Steenderen. Naast LGen De Kruif en LKol Saathof, de nabestaanden van Kavanagh, waren er nog zestig gasten aanwezig waaronder een school klas.

KAPITEIN LJ BD BLEEKER

Bleeker, die de battlefield tour organiseerde, en werd bijgestaan door LKol Christa Oppers-Beumer, vml defensie attache in Ottawa, en LKol Gerard Frijling, KVNRO Friesland, kreeg royale ondersteuning van 42 BLJ. De QOR werd accommodatie in Oirschot en in Ermelo geboden, transport, voeding, en er werd een liaisonofficier aangewezen, de Luitenant Roy Berkers, die zich enthousiast van zijn taak kweet. Het organisatietalent van adjudant bd Marijn Verbaant was cruciaal voor het >>

succes van de tour. En dit was allemaal niet mogelijk geweest zonder de toestemming en steun van LKOl Rutger Saathof.

Bleeker, die in Ottawa woonachtig is, presenteerde tijdens het Diner de Corps namens de commandant van de QOR, LKOl Scott Moody aan generaal de Kruif en overste Saathof een Commanding Officer's Commendation en een 'Commander's Coin' uit grote erkentelijkheid voor de steun bij de identificatie van Kavanagh en de gastvrijheid.

Als de leden van de QOR in dienst komen krijgen ze een coin met de naam van een gesneuvelde regimentsgenoot. Tijdens OP RHA zochten de QOR soldaten op de diverse erevelden hun 'buddy' op. Op de laatste dag van de tour riepen de 30 QOR soldaten "ONE OF US, ONE OF US!" naar Lnt. Roy Berkers. Hij en Marijn Verbaant ontvingen beiden zo een coin uit erkentelijkheid van de QOR, ze zijn nu 'One of Us'!

Op 29 maart 2023 werd Bleeker ingelicht dat hem de Sovereign's Medal for Volunteers was toegekend mede voor zijn rol in de identificatie van Kavanagh.

'Lest we forget.'

Scan deze QRcode voor een prachtig overzicht van de zoektocht en uiteindelijke graf van Kavanagh.

LKOl Scott Moody overhandigt BLJ Schild aan de President of the Mess Committee zodat het opgehangen kan worden in de Mess.

Leden van de QOR, nabestaanden van Lnt Kavanagh, Lnt Roy Berkers

VREDE VERGT MOED.

HET WERK VAN DE OORLOGSGRAVENSTICHTING

Tekst | Generaal majoor bd Theo Vleugels - Foto's | Oorlogsgraven Stichting

13 september 1946, reserve luitenant-kolonel dr. Anton van Anrooy, hoofd van de dienst voor Identificatie en Berging van het Ministerie van Oorlog richt de Oorlogsgravenstichting op als antwoord op de vele oorlogsdoden die na het einde van de Tweede Wereldoorlog in binnen- en buitenland werden geborgen en wachtten op een oorlogsgraf. Al meer dan 75 jaar houden wij ons bezig met het aanleggen, inrichten, in stand houden en verzorgen van Nederlandse oorlogsgraven en erevelden over de hele wereld. Oorlogsslachtoffers die geen aanwijsbaar graf hebben herdenken wij in onze gedenkboeken en door het oprichten van monumenten en gedenkstenen.

Om de Nederlandse oorlogsslachtoffers een graf te kunnen geven, had de Oorlogsgravenstichting zoveel mogelijk gegevens nodig van Nederlanders die in de oorlog waren omgekomen. De toen opgestelde kaartenbak is inmiddels uitgegroeid tot een database met de gegevens van 180.000 Nederlandse Oorlogsslachtoffers: 144.000 burgers en 3600 militairen. Ongeveer 50.000 van hen hebben een graf, de overige 130.000 zijn vernietigd, hebben een zeemansgraf of zijn vermist.

Veruit de meeste van deze oorlogsslachtoffers zijn omgekomen tijdens de Tweede

Wereldoorlog en de Indonesische Onafhankelijkheidsoorlog. Maar ons werk is helaas nog steeds relevant ook tijdens militaire operaties daarna zoals Korea, Bosnië, Cambodja, Irak, en Afghanistan sneuvelde Nederlandse militairen. Het jongste oorlogsgraf is uit 2015, gevallen in Mali.

Onder hen Limburgse Jagers als de 29-jarige sergeant Petrus Clevis die op 10 mei 1940, de eerste dag van de oorlog, sneuvelde tijdens de verdediging van ons vaderland. Zijn graf kunt u bezoeken op Militair Ereveld Grebbeberg. Maar ook Luitenant Gerard Bakker van 4-2 RI, die

op 23-jarige leeftijd sneuvelde in de Indonesische Onafhankelijkheidsoorlog en een oorlogsgraf heeft op Nederlands Ereveld Leuwigajah in Bandung, Indonesië. Op het UN Memorial Cemetery in Busan rust >>

Militair Ereveld Grebbeberg

sergeant Simon Breeman, 29 jaar, die in 1951 omkwam in de 'vergeten' oorlog in Korea.

WERELDWIJD

Zoals u ziet aan de namen hierboven beperkt ons werk zich niet tot Nederland. Overal waar Nederlandse oorlogsslachtoffers zijn omgekomen, vind u oorlogsgraven. In Indonesië liggen 25.000 graven liggen verspreid over zeven erevelden op het eiland Java. Hier liggen slachtoffers van de strijd tegen de Japanners in 1942 en de daarop volgende bezetting. Maar ook militairen die omkwamen tijdens de Indonesische Onafhankelijkheidsoorlog tussen

1947 en 1949, waaronder de slachtoffers van wat wij de Bersiap-periode noemen.

Hier in Nederland beheren wij 13.000 graven, verspreid ongeveer 1300 begraafplaatsen in 345 gemeenten. De bekendste locaties zijn Nationaal Ereveld Loenen bij Apeldoorn met 4000 graven en Militair Ereveld Grebbeberg met bijna 900 graven. In de rest van de wereld liggen 12.000 graven. Zeven erevelden in Duitsland, een ereveld in Groot-Brittannië, een in Frankrijk, een in Oostenrijk, een in Noorwegen, twee in Thailand, een in Myanmar. Vele individuele graven zijn te vinden in landen zoals de VS, Australië en Zuid-Korea.

Op de website van de Oorlogsgravenstichting (www.oorlogsgravenstichting.nl) kunt u zoeken op individuele slachtoffers, op land of op begraafplaats.

EEN EREPLICHT

Ons werk is al meer dan 75 jaar het beheeren en onderhouden van de oorlogsgraven: dat is naast het plannen en organiseren vooral fysiek werk voor onze onderhoudsploegen. Nog ieder jaar worden enige tientallen oorlogsslachtoffers herbegraven. Dit zijn vaak mensen die in een graf rusten dat

geruimd gaat worden, of die na al die jaren alsnog alsnog gevonden of geïdentificeerd zijn. Hierin werken wij heel nauw samen met de Bergings- en Identificatiedienst van de Koninklijke Landmacht.

Het belangrijkste doel van onze werkzaamheden is natuurlijk het eren van het oorlogsslachtoffer en het ondersteunen van de nabestaanden in hun verdriet. Toch is dat niet een vast gegeven. Verdriet over een slachtoffer uit 1942 is nu anders (vier generaties verder) dan bijvoorbeeld in 1946. Maar ook anders dan verdriet bij nabestaanden over een slachtoffer uit 2008.

De meeste slachtoffers zijn van voor 1950. Inmiddels zijn er verschillende generaties aan het graf geweest en wordt de aard van herinneren anders. Om de herinnering ook voor de komende generaties levend te houden zijn wij een aantal jaren geleden begonnen met het verzamelen en beschikbaar stellen van de verhalen van de mensen in het graf. Door deze verhalen te vertellen wordt de betekenis vergroot voor een breder publiek. Al deze verhalen worden gedeeld bij educatie-activiteiten, rondleidingen, maar ook via de website en via QR codes bij, steeds meer, graven. Want als

Ereveld Leuwigajah

wij de verhalen niet doorvertellen, en de jeugd niet betrekken blijven ons straks alleen nog stenen met namen die niemand meer iets zeggen.

Door de recente samenwerking met de Stichting Veteranenbegraafplaats Loenen is in 2020 een nieuw herdenkings- en educatiecentrum geopend op Nationaal Ereveld Loenen. Dit mooie gebouw wordt benut ter ondersteuning van de ceremonies op de veteranenbegraafplaats, maar is ook een tentoonstellingsruimte en een educatiecentrum voor de Oorlogsgravenstichting. In de tentoonstelling *Oog in Oog* vertellen zes nabestaanden het verhaal van hun overleden familielid. Onder hen Laura Smeehuijzen die vertelt over haar broer de Limburgse Jager Timo, die sneuvelde in Afghanistan. Zijn verhaal, maar ook vele andere verhalen zijn op naam te vinden op de website van de Oorlogsgravenstichting. (oorlogsgravenstichting.nl)

DE TOEKOMST

Onze belangrijkste doelgroep zijn en blijven, de nabestaanden van de slachtoffers. Maar naarmate de generaties die het van zeer nabij hebben meegemaakt verdwijnen, is het van belang dat nieuwe doelgroepen zoals jeugd en Nederlanders van niet Nederlandse afkomst aansluiting vinden. Dat kan alleen door de relevantie aan te tonen van het oorlogsgraf voor het heden en de toekomst. Dat betekent voor de Oorlogsgravenstichting dat herdenken zich ontwikkelt: eer betuigen aan het slachtoffer en de nabestaanden, maar ook mensen aan het denken zetten over het heden en de toekomst. Herdenken bouwt dan een brug vanuit het verleden, via het heden, naar de toekomst.

Filmbeelden Timo Smeehuijzen in Loenen

Immers, met het uitbreken van de oorlog in de Oekraïne is het plotseling heel tastbaar: onze vrede is niet vanzelfsprekend en oorlog is niet ver weg. De Oorlogsgravenstichting wil door het individuele verhaal bij een oorlogsgraf te vertellen mensen aan het denken zetten. Wat kan ik doen om bij te dragen aan de vrede? Daarmee worden voorbeelden uit de huidige samenleving en actuele internationale ontwikkelingen een startpunt om niet af te wachten tot iemand anders iets doet.

**Vrede gaat vaak ongemerkt verloren lang voordat de oorlog uitbreekt...
Vrede vergt moed!**

Theo Vleugels
Algemeen directeur
Oorlogsgravenstichting en
Limburgse Jager

OVER DE OORLOGSGRAVENSTICHTING

De Oorlogsgravenstichting voert een overheidstaak uit ter invulling van de ereplicht die wij allemaal hebben ten opzichte van de Nederlandse oorlogsslachtoffers. Hiervoor krijgen wij subsidie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijkrelaties. Het werk van de Oorlogsgravenstichting wordt uitgevoerd door ongeveer honderdvijftig medewerkers in Nederland en Indonesië. In Nederland werken negentien mensen op het kantoor in Den Haag en elf aan het beheren en onderhouden van de graven. In Indonesië hebben wij een kantoor in Jakarta en werken er verspreid over zeven erevelden honderdtwintig medewerkers.

Naast deze medewerkers heeft elke gemeente in Nederland een consul. Deze consul wordt door de burgemeester benoemd en heeft als taak het dagelijkse onderhoud aan de oorlogsgraven in de gemeente en het informeren van de Oorlogsgravenstichting over noodzakelijke werkzaamheden bij gebreken. Zonder deze consuls zou het werk in Nederland niet mogelijk zijn.

Omdat wij in Nederland een groeiende belangstelling zien voor het adopteren van graven is er een stichting opgericht die deze adoptie faciliteert: Stichting Respect - adoptie oorlogsgraven. Bij deze adoptie hoort dat zij, allerlei activiteiten voor de adoptanten organiseren.

Tenslotte kan ons werk alleen goed gedaan worden dankzij vele vrijwilligers die ons ondersteunen door actief hun handen uit de mouwen te steken op velerlei terrein.

***Wilt u meer weten over ons werk.
Kijk dan op oorlogsgravenstichting.nl***

UN Memorial Cemetery Busan

Militair Ereveld Grebbeberg

EEN TERUGTOCH ZONDER PERSPECTIEF

Tekst en afbeeldingen | Truus Haenen ic Nico Vroom

Door een vraag van een buurvrouw aan een oud collega in Aalst ben ik op het spoor gekomen van een bijzonder verhaal uit de meidagen van 1940. Het betrof het verhaal van de motorordonnans van de 3e compagnie van het 2e Grensbataljon, dat zijn stelling had ingenomen aan de Maasoever aan de zuid zijde van Blerick. De eenheid werd op 10 mei 1940 in de vroege ochtend vanuit de Venloose zijde van de Maas aangevallen eerst met artillerie beschietingen en later met het vuur dat overstekende Duitse troepen uitbrachten. In die tijd bestonden geen radio of enige andere verbinding met de naaste hogere commandant. Dat moest gebeuren door de ingedeelde motorordonnans. En dat geschiedde ook op die vroege 10e mei. De compagnie werd uitgeschakeld, maar de motorordonnans ontsnapte en ging zijn eigen weg. Die motorordonnans, Sjaar Haenen, uit Venlo afkomstig, maakte daarna zeker voor die tijd een grote reis, die hij minutieus in een dagboek heeft bijgehouden. Dat dagboek wordt hierna in vogelvlucht besproken.

Mobilisatie 1938 in FH kazerne Venlo, Sjaar Haenen 5e van rechts

Wie was Sjaar Haenen?

Geboren op 16 september 1905, werd in 1923 vrijwilliger bij het Landstormkorps Limburgsche Jagers. Kreeg in 1936 de oproep om in werkelijke dienst te treden bij de grenswacht Venlo. Gemobiliseerd in oktober 1938. Inmiddels getrouwd en kinderen. Ingedeeld bij 2e Grensbataljon, dat naast de bruggen over de Maas het vak zuid van Blerick moest verdedigen.

Wat gebeurde er op 10 mei ?

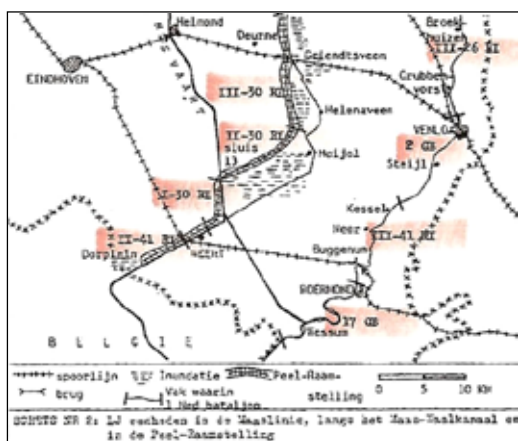
Om 05.00 opende de vijand met artillerievuur, kazematten met de mitrailleurs en Pantser Antitank Geschut werden weldra buiten gevecht gesteld en kon de oversteek van infanteristen beginnen. Bij de aanval verloren acht militairen het leven en enkelen gewonden. De rest werd krijgsgevangen gemaakt. Maar ook een aantal wist in westelijke richting naar Liessel te ontsnappen. Sjaar Haenen uiteraard per motor. Ook in Liessel waren ze hun leven niet zeker, ook daar trokken de Duitsers naar toe en kreeg men mitrailleurvuur vanuit Duitse vliegtuigen te verduren. 's Avonds trok Sjaar met enkele andere leden van zijn bataljon verder Brabant in om eind 11e mei in Chaam te kunnen gaan slapen.

Opgejaagd door België naar Zeeuws Vlaanderen 12-18 mei.

Alarmerende berichten dat de Duitsers in aantocht waren bracht de als maar groeiende groep Nederlandse militairen richting Antwerpen. Eerst nog aangezien als verklede Duitsers, kregen ze alsnog hun wapens terug en ging men rg Zeeuws Vlaanderen. Hulst en Sas Van Gent waar ze werden ingekwartierd bij een twee broers en twee zusters. Om later via IJzendijke in Zuidzande terecht te komen. Nu met acht man ingekwartierd met voeding in **Café de 3 Koningen**. Afwachten op naar Sluis waar ze in een kamp met politieke vluchtelingen uit Duitsland en Oostenrijk terecht kwamen. Die hielpen ze met bussen naar Oostduinkerke te brengen. Sjaar en zijn bataljonsgenoten bleven onzeker en met zekere angst achter in Sluis. Hoe lang zou het nog gaan duren. Geruchten deden de ronde dat Antwerpen en Brussel waren "gevalen".

Naar Frankrijk 19 mei

Er wordt verteld dat alle Nederlandse soldaten naar huis zijn gestuurd. Zeeuws Vlaanderen >>

Kaartje gepost in Hulst op 12 mei 1940

zit vol met Franse militairen. Opeens een bericht dat we naar Duinkerken moeten gaan (ca 120km). Om 19.00 u kwamen we daar aan, onderweg kilometers lange colonnes van burger vluchtelingen. Provisorisch in een oude kazerne onderdak gevonden in de laadbak van een oude vrachtwagen. Nauwelijks eten, homp brood, telkens luchtalarm.

20 mei verder Frankrijk in

Chaos, geen eten een enkele boterham, weer luchtaanvallen, de bommen vallen gelukkig in zee. Van kapitein Lanker vertelt dat we over Calais naar Boulogne sur Mer moeten gaan.

Met drie wagens op pad, bijna geen benzine, motoren op de wagens. Rijden langs de colonnes met burgers, die met fietsen, karren weg trekken naar Calais. Enkele nemen ze mee. In Calais benzine geregeld zeer bedrukt door de omstandigheden, huilbuien. Dan slapen vlak voor Boulogne in de wagens onder een zwaar bombardement.

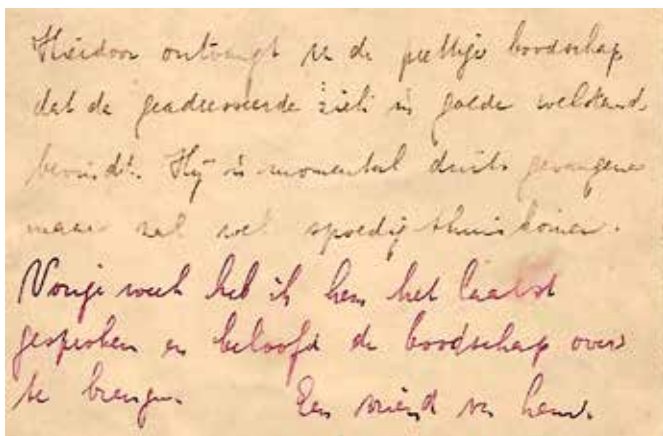

21 mei Boulogne sur Mer

Allerhande geruchten doen de ronde, 'Fransen de Siegfried linie zouden hebben doorbroken, Brussel en Antwerpen heroverd, vol onzekerheid dwalen we door Boulogne. Borgers, een burger, cameraman, die met ons is meegegaan, weet handig met de lokale Franse officier en Burgemeester brood, cornet beef, en benzine los te peuter. De vrachtwagen is defect dus we gaan weer verder met de motoren. Goed geslapen in een buiten de stad gelegen boerderijtje. De andere dag met regen weer op pad.

22 mei Onzekerheid waar naar toe?

Zwitserland? Terug naar Calais onmogelijk. Was ik maar in Nederland gebleven. Alleen de gedachte aan vrouw en kinderen houdt Sjaar op de been. Naar Engeland, maar gisteren is een schip met 1500 Nederlandse soldaten gebombardeerd (de PAVON niet gezonken uiteindelijk 50 overledenen). De groep van Sjaar besluit om maar in de havens te gaan kijken, duizenden vluchtelingen die proberen een boot te bemachtigen. Weer luchtaanvallen en de groep gaat weer buiten de stad overnachten in een verlaten boerderij. Weer luchtaanvallen het is niet te beschrijven, we gaan kapot van de zenuwen.

23 mei in Duitse handen

Schepen bestoken de stad met spervuren om doorbraken van de Duitsers tegen te gaan. Wel 100 vliegtuigen vallen aan, hevig wordt er geschoten we kunnen nergens meer naar toe., Borgers en Peeters gaan in de stad kijken, Die blijkt inmiddels in Duitse handen. Een Duitse officier zegt dat we maar moeten komen, de oorlog met Nederland is voorbij. We gaan ons melden, worden vriendelijk ontvangen en mogen slapen op het fort in Boulogne sur Mer.

24 mei De voertocht begint.

Zonder eten en drinken gaan we op pad. Van acht tot vijf gelopen, drinken uit de sloot en slapen onder de blote hemel in een wei.

25 mei naar huis, wel lopen

Na een dag lopen met een beetje eten, bestaande uit drie aardappelen met een klein stukje vlees komen we in Montreuil waar we slapen op de markt weer onder de blote hemel. Jan Peeters komt met de ver heugelijke mededeling dat naar huis mogen maar wel te voet, 300km. Vol goede moed gaan we met ca 1000 man op weg. Beetje brood en een busje noodrantsoen is ons deel.

26, 27 en 28 mei meer eten, zelfs sigaren

Met ca 1000 vluchtelingen verderop pad. Hesdin, kunnen hier met Hollands geld van alles kopen chocola, sardines, bokking .en door naar Fervent met 240 inwoners krijgt die hele troep over zich heen. Na korte nachtrust weer op weg. Passeren geweldig grote Duitse autocolonnes tegen. Van sommige Duitsers krijgen we wat te eten en zelfs Ritmeester sigaren. En door naar Doullens. Hier krijgen we vette soep en overnachten we in een lege school.

29 mei En verder

Richting Bapaume. Goed gerust maar Bapaume niet gehaald komt morgen wel. Kunnen ons scheren en wassen, het verlangen naar huis wordt sterker. Weer soep.

30 mei grote stad, Bapaume

Kapotte stad, veel huizen verwoest alles geplunderd, de eerste kinderen zien spelen, zo oud als Tiny. Hoe zal het in Venlo zijn, ziek van verlangen naar vrouw en kinderen. Mooi landschap met gras, klaver, rogge, haver en bieten. En kunnen slapen in een grote "hereboerderij" en krijgen brood met vet en soep met macaroni. Was Lekker.

31 mei vrijdag op naar Cambrai

Weliswaar niet meer onder geleid maar wel beschouwd als gevangenen gaan we op pad. Het is prettig lopen (14 km) Drie kameraden Verhoeven, Veltman en vd Wiel zijn we kwijt geraakt. De majoor vindt het hier zo mooi dat hij later nog eens terug wil komen. Mij niet gezien. Vlak voor Cambrai moeten we wachten, de majoor gaat verder en komt terug met het nieuws dat er om één uur een trein gaat, mogelijk kunnen we daarmee verder. Eerst eten in een gevangenkamp. De trein vertrekt uiteindelijk om half vijf. Misschien over enkele dagen thuis.

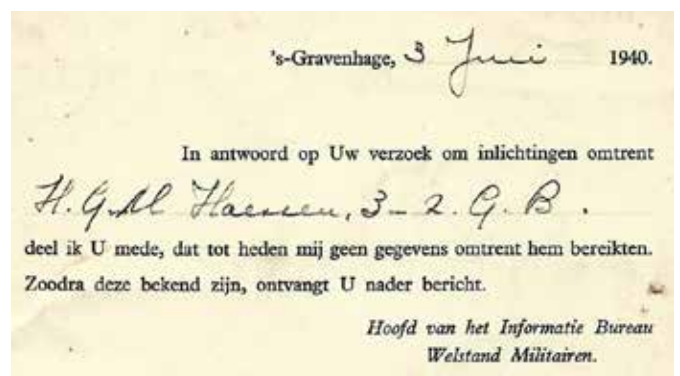

1 juni - 2 juni treinen, lopen en vrachtauto's

Met de trein naar Hirson en vandaar naar Charleville. Wel nog lopen naar de artilleriekazerne aldaar. Misschien ben ik wel dinsdag thuis als moeder jarig is. Dan staan er om half twaalf vrachtwagens klaar die ons naar Neufchateau brengen. Na 30 uur weer wat eten, wandelingetje gemaakt, in een leegstaand huis overnachten. In de vroege ochtend moeten we halsoverkop naar het station. Met de trein naar Trier. Naar een gevangenkamp met duizenden mensen. Kom volle soep gehad en nu ook koffie en brood met kaas. Trier is een mooie stad maar nu niet om daarvan te genieten.

3- 4- 5 juni wachten en nog eens wachten

Elke dag veel sneeën brood met jam en kaas en ook soep. Alle gedachten aan huis spoken voortdurend. Zal Tiny mij nog herkennen? Veel slapen. Van de majoor (de aalmoezenier) krijgen we 1 Mark voor tabak en sigaretten. Voel me iets minder koortsig maar wel krampen in de buik. En telkens maar zaniken wanneer naar huis. >>

6 -7 juni op naar huis

De reis kan wel twee dagen duren we zitten nog wel in een personentrein, rijdend door een prachtige landstreek. Maar het gaat langzaam, we moeten in Gerolstein in de trein overnachten. Beurskens regelt een witbrood, hebben we iets te eten. En dan via Keulen, Aken naar Maastricht ! opgevangen in de Bonnefanten kazerne op de Ezelmarkt. Kunnen alles kopen.

Heb kunnen bellen naar huis, de bevolking is bijzonder hartelijk. De Majoor, Aal, draagt in de St Servaas nog de mis tot dankzegging. we krijgen nog 4 gulden soldij. Moeten naar de dokter om te zien of we niets onder de leden hebben. En dan om twaalf uur de trein in over Heerlen, Maasbracht naar Venlo,.

Zaterdag 8 juni Venlo bereikt

Om zes uur kan ik dan eindelijk vrouw en kinderen weer in de armen sluiten.

De tocht van 30 dagen is volbracht, een maand in het ongewisse. Moet een grote ervaring voor Sjaar geweest zijn. Met luchtaanvallen, allerlei vervoermiddelen en voettochten, slapen waar je slapen kon, eten, dan weer geen eten. Op pad met duizenden onbekenden van vele nationaliteiten.

Sjaar was niet alleen. Ondanks de heldhaftige weerstand van onze troepen in de Maaslinie en deels ook in de Peel linie trokken de Duitsers snel door. Gevolg en grote chaos, iedereen zocht een goed heenkomen. Sommigen trokken het uniform uit en doken bij

de bevolking onder, maar velen trokken met allerhande vervoermiddelen of te voet richting westen. Ook de vader van onze huidige Gouverneur Roemer behoorde tot die stroom van soldaten, die op pad gingen. Die bereikte net als Sjaar Duinkerken. En waren geen communicatiemiddelen om de uitgeweken soldaten te verzamelen en opnieuw in te zetten. Een episode waar bijna geen aandacht voor is geweest. En zeker de 4 gulden uitgestelde soldij is eigenlijk beschamend. Goed dat we in ons blad aandacht hieraan kunnen geven om hen die deze tocht ook hebben volbracht enig eerbewijs te brengen.

Sjaar was thuis in juni maar sloot zich onmiddellijk aan bij de zgn Orde Dienst, die onder leiding stond van de oud commandant van het landstormkorps Kolonel Jans. Zijn taak was Verzamelen inlichtingen over Duitse troepenbewegingen en opstellingen; onderhouden verbinding tusschen D.C. II en Sectie Commandanten onder gevaarlijk omstandigheden; toonde initiatief en moed. Voor het onderbrengen van joden en Franse Krijgsgevangenen verschaffen we de benodigde burgerkleding. En Sjaar verzorgde ook het verspreiden van illegale blaadjes.

LEO HANSSEN LIMBURGSE JAGER VAN VERDIENSTE

Tekst | Raymond Jennen - Foto's | RLJ Archief

In deze editie aandacht voor muzikant Leo Hanssen van de lichte 58-5. We blijven in de Limburgse Oostelijke Mijnstreek, want Leo woont in Schaesberg, hemelsbreed ongeveer 6,3 kilometer van Antoon Mikuska (Brunssum), die destijds op de grens met Rimburch woonde en bij St. Elisabeth Groenstraat trompet speelde en die in de vorige editie aan het woord kwam. De onlangs benoemde Limburgse Jager van Verdienste heeft een buitengewoon goed geheugen en diverse foto's en documenten van zijn diensttijd.

farekorps. Hij doorstaat de proef met verve. De eerste drie maanden zijn de elementaire basisopleiding infanterie met marsen, exercitie, velddienst, onderhoud en incidenteel een avond-oefening. De eerste drie weken blijft iedereen binnen en daarna mogen de rekruten naar huis ('in eerste grijs met kraag dicht') De vierde maand bestaat het uit oefenen, repeteren met het fanfarekorps, want het eerste optreden is een beëdiging bij het Korps Commando Troepen in Roosendaal en wel op 6 december 1958.

DE BASIS

Leo wordt bijna 85 jaar geleden geboren in de Groenstraat en zijn vader, opa en oom zijn actief bij de fanfare Victoria in het aangrenzende Rimburch. Het is logisch dat Leo mee gaat naar de repetitie. Daar ontmoet hij uiteraard andere jeugdige spelers van de fanfare. Zoals het in veel Limburgse gezinnen in die tijd ging, gaat Leo - dan 7 jaar jong - beginnen op een instrument en wel een cornet, zeg maar een kleinere trompet (ofschoon dat in de muziekwereld vloeken in de kerk is).

Hij heeft echter een klein probleem met zijn gebit, waardoor een omschakeling naar een ander instrument nodig is. Omdat hij aanleg voor muziek heeft en een goed gehoor, wordt dit de sopraansaxofoon, één van de solo-instrumenten in een fanfare, overigens op advies van Hans Nickel zg, de oom van Hub Nickel en peetoom van de WDR-bassist Hans Nickel. Dit instrument heeft hij ongeveer 50 jaar lang gespeeld, daarna is hij overgestapt naar de altsaxofoon. Inmiddels viert hij dit jaar zijn 75-jarig lidmaatschap van de fanfare Victoria en dat is een prestatie van formaat.

MILITAIRE DIENST

Leo meldt zich voor de basisopleiding infanterie bij het Regiment Limburgse Jagers in Venlo en daar volgt de registratie als muzikant. Het instrument dat hij krijgt is in deplorabele staat en via kapelmeester Gerlag en de SMA Scholl krijgt hij een vrij vervoer om de eigen sopraansaxofoon thuis op te halen. Daarna kan hij auditie doen om toegelaten te worden tot het fan-

LEGERING

De muzikanten van het Tamboer- en Fanfarekorps zijn gelegerd in de Frederik-Hendrikazerne in Venlo. Ze liggen bij elkaar op een zaal met stapelbedden (2 hoog) en matrassen van stro. Deze moeten regelmatig worden bijgevuld, anders wordt het comfort wat minder. Vóór reveille (dat geblazen wordt door een klarenblazer van het Tamboerkorps) >>

zijn de muzikanten al wakker. Overigens worden in die tijd naast reveille en taptoe door de klaroenblazer meerdere signalen geblazen, o.a. dat de 'genodigden' zich bij de wacht moeten melden (om daar te gaan 'zitten' en hun zonden overdenken). De dagindeling is in grote lijnen: Inspectie - ontbijt - repetitie - lunch - exercitie - diner - zelfstudie, onderhoud kleding, uitrusting, instrument en uiteraard het poetsen van koper en schoenen.

Het muzikale kader bestaat uit de kapelmeester adjudant Gerlag, later opgevolgd door Kapelmeester Posthumus (30 juli 1959), plv. Kapelmeester sergeant-majoor Graafmans, sergeant-majoor en medemuzikant Jochems en de sergeant-majoor-tamboer Bierens.

INSPECTIE

De inspecties zijn streng, met de liniaal e.d. Ook de haardracht behoort tot de onderwerpen. Zo komt het voor dat de kapitein Krekelberg, de commandant van het Fanfarekorps tijdens het appèl voor de bedden op de zaterdagmorgen opmerkingen maakt over de haardracht van Leo Hanssen. Het is hierbij goed te weten dat Leo in die tijd iedere veertien dagen na de treinreis uit Venlo bij de stationskapper in Heerlen te vinden is om het kapsel kort te houden. De kapitein meent dat het niet in orde is en Leo geeft weerwoord, met als gevolg dat hij op maandag op rapport moet verschijnen ter controle. Het mag duidelijk zijn dat het kapsel in orde was.

REIZEN

Het vervoer naar optredens binnen Nederland - en er zijn wat kilometers gemaakt - gaat per bus van de fa. Jennekens uit Blerick. Naar het buitenland (bijvoorbeeld naar het Franse oefengebied La Courtine) gaat het per militaire bus en het materiaal wordt dan vervoerd in vrachtwagens. Leo: *'Opa Jennekens rijdt de bus in Nederland vaak zelf. Hij wordt met name op de zaterdag (bijvoorbeeld na optredens in Roosendaal en omstreken) door de muzikanten vaak aangespoord wat meer gas te geven, zodat we in Venlo de trein naar huis nog kunnen halen.....'*

Over La Courtine gesproken. Daar heeft Leo ook wel een mooie anekdote van: *'Tijdens de tocht naar La Courtine (driedaagse rit) wordt een stop gemaakt voor een overnachting in een kazerne. Daar is niets te beleven dus wordt met de chauffeurs een afspraak gemaakt de muzikanten naar het dichtstbijzijnde stadje te vervoeren. Enig vermaak, vertier is immers ook nodig. Zogezegd, zo gedaan en men rijdt zo'n 30 km naar dat stadje.'*

Vrij snel verschijnt de Militaire Politie met de mededeling dat alle muzikanten terug moeten naar de kazerne, vanwege nog een te verzorgen optreden. Het wordt nog een hele zoektocht om alle muzikanten in de stad te verzamelen. Dat lukt en terug op de kazerne moeten ze allereerst het koper gaan poetsen....'

Vervolgens blijkt dat er inderdaad een verrassingsoptreden verzorgd moet worden. Het is namelijk zo dat Lt.-Generaal Le Fèvre de Montigny (Nederlandse chef van de generale staf en bevelhebber van de landstrijdkrachten) een feest heeft georganiseerd waarbij diverse NAVO-generaals aanwezig zijn. Het Tamboer- en Fanfarekorps wordt op een kleine afstand opgesteld om op te trekken naar het de feestlocatie. Uiteraard gaat dit niet geluidloos en dat dit ook voor de omgeving een verrassing is (het is al wat later op de avond) blijkt uit de reacties van de buurtbewoners. Die waren niet allemaal amusés.....'

ORGANISATOR

Leo Hanssen is een organisator. Zo regelt hij binnen de kapel diverse zaken, ook als de peloton-oudste er wat minder zin in heeft. Hij valt iedere dag voor alle muzikanten de declaraties in. In het guldentijdperk ontvangen de soldaten namelijk een vergoeding voor per tijdvak:

Hfl 0,10 van 0800 uur - 1700 uur, Hfl 0,20 van 1700 uur - 2400 uur en daarna tot 0800 Hfl 0,25. De declaratielijsten heeft hij nog beschikbaar, net als een aantal foto's, artikelen van optredens en boekjes, zoals een boekje met alle optredens, foto's en gegevens van alle muzikanten.

BIJZONDERE OPTREDENS

De agenda is goed gevuld met naast 'reguliere' dienstoptredens en civiele evenementen ook staatsbezoeken (Koning van België en Sjah van Perzië), het 10-jarig jubileum van de NAVO in Parijs, de 50e verjaardag van Koningin Juliana op Soestdijk, Memorial Day in Margraten, de Vierdaagse in Nijmegen, Taptoe Delft en de optredens in en om La Courtine.

Een interessant en druk optreden is het staatsbezoek van Koning Boudewijn van België aan Nederland in juli 1959. Het Tamboer- en Fanfarekorps staat erewacht in Amsterdam en een dag later in Maastricht. Daar wordt ook nog een Taptoe verzorgd. Hanssen: 'In Amsterdam is het zo heet, dat aan de muzikanten in het Beursgebouw yoghurt met zouttabletten wordt verstrekt.' >>

Taptoe Delft

Taptoe 50e verjaardag Koningin Juliana op Soestdijk

Veel optredens geven veel herinneringen. De mooiste herinneringen heeft Leo o.a. aan de Taptoe Delft in augustus. Dat is toch het hoogtepunt in zijn militaire diensttijd. Hij heeft nog een bordje van de taptoe Delft 1959 thuis in de hal hangen. Iedere muzikant heeft dit gekregen, maar dit exemplaar zou zo maar een unieke status kunnen hebben. Ook de vijfdaagse reis naar Parijs (10 jaar NAVO), met logies op een Amerikaanse MP-kazerne, met natuurlijk de Amerikaanse huisregels en Hfl 10,00 per dag extra op zak en geen appèl, is een grootse beleving. De reis kent als hoogtepunt het defilé voor de opperbevelhebber van de NAVO in Europa Generaal Lauris Norstadt op het SHAPE (centrale hoofdkwartier), samen met de Studenten-Weerbaarheidskorpsen uit meerdere universiteitssteden in Nederland (Delft, Amsterdam, Utrecht en Leiden).

SHAPE België

Carnaval Venlo

IN HART EN NIEREN

Leo Hanssen is muzikant en Limburgse Jager in hart en nieren. Hij is nog altijd actief in de muziek bij de fanfare in Rimborg, maar ook bij het Reünie Orkest Limburgse Jagers. Tijdens het Concert Finale van het ROLJ op 10 december 2022 is hij door overste Saathof benoemd tot Limburgse Jager van Verdienste, vanwege zijn vele verdiensten als altsaxofonist, voorzitter en vicevoorzitter. Dat hij de **42e** Limburgse Jager van Verdienste is, is mijns inziens geen toeval meer..

UW OUDE KAZERNE NU: FREDERIK HENDRIK KAZERNE VENLO

Tekst | Frank Oosterboer ic Nico Vroom - Foto's | RLJ archief

In 2006 werd de kazerne door Defensie afgestoten en ging over in handen van de gemeente Venlo. Sindsdien werden er diverse plannen voor de kazerne ontwikkeld, aangenomen en weer verworpen (zie Geschiedenis). In 2019 sneuvelde het plan voor Fort van Venlo uit 2015.

Begin 2020 werd door de gemeenteraad van Venlo ingestemd met de bouw van woningen op het voormalige kazerneterrein. Er was toen sprake van tussen de 200 en 300 woningen. In 2021 werd door de gemeente met diverse partijen afspraken gemaakt voor de invulling van het gebied. Het aantal woningen werd drastisch verhoogd. Er komen nu 502 reguliere woningen, zowel koop als huur, plus 100 studenteneenheden. Deze laatste zullen deels worden gerealiseerd in de bestaande kazernegebouwen.

Het restant van de kazerne, de gebouwen rondom het voormalige exercitieterrein, zal het centrum worden van de nieuwe woonwijk die wordt aangeduid als Kazernekwartier, een naam die al aan een van de eerdere gesneuvelde projecten was verleend. De vrij gegraven restanten van Fort St. Michiel zullen prominent aanwezig blijven. Samen met de kazernegebouwen zijn zij van historisch belang waarmee bij de verdere ontwikkeling van het Kazernekwartier rekening zal worden gehouden. Ook horeca en onderwijs zullen een plaats krijgen. Het Kazernekwartier wordt autoluw, daartoe zullen enkele parkeerhubs worden gebouwd. Uiterlijk in 2032 moet het hele project zijn gerealiseerd.

Venlo - Infanterie Kazerne. Paviljoen 3 en 4

GESCHIEDENIS

Ergens aan de Maas lag vroeger het Romeinse Blariacum en het kazerneterrein is een mogelijke locatie, de naam van het nabijgelegen Blerick zou hiervan afgeleid zijn. Veel zekerder was de vroegere aanwezigheid van twee middeleeuwse schansen op de locatie en het in 1641 door de Spanjaarden gebouwde Fort Sint-Michiel. Dit fort zou tot in de 19e eeuw in gebruik zijn maar werd in 1870 gesloopt toen Venlo zijn vestingstatus verloor.

Het terrein van het voormalige fort werd gebruikt voor land- en tuinbouw en geraakte later in handen van het echtpaar Zegers-de Rijk, dat er een villa liet bouwen. Ze verkochten in 1909 hun villa met ruim 13 hectare grond waarna in 1910 begonnen werd met de bouw van de kazerne, die in 1913 gereed kwam. Behalve een hoofdgebouw waren

er onder meer een keukengebouw, exercitieloodsen, scherm- tevens gymnastiekgebouw, vier legeringsgebouwen (paviljoen I t/m IV) met daarachter buitenprivaten, kantine-gebouw, magazijnen en een badhuis. De villa van Zegers-de Rijk werd opgenomen in de bebouwing. >>

Venlo Soldaten Huizen

Twee jaar na de voltooiing werd de kazerne uitgebreid met een hospitaalgebouw. In de loop der jaren zouden er enige gebouwen bijgebouwd worden, zoals logiesloodsen en in 1947 een BOS-pomp, maar ook verdwijnen zoals het keukengebouw en de villa die verloren gingen door oorlogsgeweld. De oorspronkelijke opzet is tot op de dag van vandaag grotendeels bewaard gebleven. De kazerne zou tot aan de naamgeving in 1934 door het leven gaan als Infanteriekazerne Venlo, maar ook als Kazerne over de Maas en soms ook nog als Fort Sint-Michiel.

Van 1913 tot de meidagen van 1940 werd de kazerne bewoond door het uit twee bataljons bestaande 2e Regiment Infanterie. Gedurende de Tweede Wereldoorlog waren er Duitsers gelegerd en ook in de periode erna toen Duitse krijgsgevangenen werden ingezet voor het ruimen van mijnen.

In november 1946 kwam de infanterie terug, waarna de kazerne gebruikt werd voor opleidingen voor eenheden van 2, 6 en 11 RI. In 1950 werden deze regimenten omgedoopt in Limburgse Jagers. Tevens werden in dit zgn 2e Depot Infanterie ook dienstplichtigen voor het Regiment Stoottroepen opgeleid en een rijopleiding. Het 2e Depot werd ivm met nieuwe opleidingsorganisatie in 1967 opgeheven.

Na de tweede wereldoorlog werd ook een nieuwe officiersmess Michiel met logies accommodatie gebouwd. Met een nostalgische bar waar vele oud officieren van het Regiment goede herinneringen hebben, hier werd verzameld voor het Diner de Corps dat vele jaren in Venlo werd gehouden. De Schildering boven de bar is bij de afbraak van het gebouw behouden gebleven en is nu te bewonderen in het gemeenschapshuis van Blerick, de Staay.

Venlo, Bar Officiersmess "Fort St Michiel"

In 1964 verrees recht tegenover de hoofdpoot met de oude toegangszuilen van vm Fort gecombineerd het monument voor de gevallen van het Regiment Limburgse Jagers in de vorm van een altaar. Elk bataljon dat ingezet is geweest in vm Nederlands-Indië heeft daar naamplaquettes op aangebracht, welke nu te zien zijn op het monument in Oirschot.

Vanaf 1967 tot de sluiting van de kazerne in 2006 was het een rijopleidingscentrum, dat onder de naam Rijschool Venlo door het leven ging. Er werden jaarlijks een kleine 4000 chauffeurs opgeleid in Venlo voor Daf YA126 en 328 en Nekaf, later voor de YA4440 en de Landrover.

In 1990 was onverwachts de Koude Oorlog afgelopen en de landmacht werd sterk ingekrompen. In 1996 eindigde de opkomstplicht en daarmee ook het dienstplichtleger. Vanwege de veel kleinere opleidingsbehoefte voor chauffeurs sloten overal in den lande militaire rijopleidingen de poorten. De Rijschool Venlo was eind 2002 één van de laatste. Na het vertrek van de rijopleiding werd een klein deel van de kazerne gebruikt door de marechaussee en een compagnie van de NATRES.

In 2006 werd de kazerne gekocht door de gemeente Venlo, die er grootse plannen voor had. Eind 2012 was er van deze plannen niets meer over. De kazerne stond deze jaren echter niet leeg en werd gebruikt door gemeentelijke diensten in afwachting van de voltooiing van een nieuw stadskantoor.

Archeologisch onderzoek leverde verrassende vondsten op. De omtrekken van het voormalige Fort Sint Michiel bleken in de vorm van muurresten, soms wel vijf meter hoog, nog grotendeels aanwezig te zijn niet ver onder het maaiveld. Dit leidde tot plannen van de stichting Red ons Fort. Deze wilde het uitgraven en zoveel mogelijk in de oude luister herstellen. Het idee hiervoor in combinatie met hernieuwde plannen voor commercieel gebruik van het kazerneterrein, kreeg in 2015 de steun van het college van burgemeester en wethouders. Op het kazerneterrein is in het vm kantinegebouw, de onderofficiers mess het Fort St Michiel gevestigd, zie www.onsfort.nl

DE NAAMGEVER

Prins Frederik Hendrik van Oranje-Nassau werd in 1584 in Delft geboren en was de zoon van Willem van Oranje. In 1625 volgde hij zijn halfbroer Maurits op als stadhouder. Frederik Hendrik was een succesvol militair in de strijd tegen de Spanjaarden in de Tachtigjarige Oorlog en had als bijnaam de stendwinger. Hij gaf de voorkeur aan belegeringen van steden boven gevechten in het veld.

In de jaren '30 van de 17e eeuw werd er in de zuidelijke Nederlanden een hevige strijd uitgevochten met de Spanjaarden. Onder zijn leiding werden een groot aantal steden in Brabant, Limburg (Venlo in 1632) en zelfs in Duitsland langs de Rijn veroverd. In 1637 veroverde hij Breda, het laatste Spaanse bolwerk in de zuidelijke Nederlanden.

OVERIGE

Frank Oosterboer is de ontwikkelaar van de website www.jeoudekazernenu.nl Voor meer info over andere kazernes, die zijn gesloten. De Frederik Hendrikkazerne is een ontwerp onder verantwoording van majoor, eerstaanwezend-ingenieur, G. C. Makkink. De bouwstijl is als overgangsarchitectuur te beschrijven waarbij in sommige gebouwen kenmerken van de chaletstijl terug te vinden zijn. Naoorlogse bebouwing zoals de kantine zijn in functionalistische stijl of in de weinig opmerkelijke, onbenoemde stijlen uit de jaren '70 en later. Het complex is een vroeg voorbeeld van paviljoenbouw voor kazernes.

BIJZONDERE VERRASSINGEN TIJDENS FINALE REÜNIE-ORKEST LIMBURGSE JAGERS

Op zaterdag 10 december 2022 werd met de Finale de afsluiting van het 30 jarig bestaan gevierd.

De Finale werd geopend door voorzitter Math van Sloun.

Hij liet de afgelopen 2 jaren kort de revue passeren en blikte daarop terug door te memoreren aan de installatie van een nieuw bestuur, de uitbreiding van het orkest met 12 muzikanten tot 53 en op het geven van 6 concerten in Limburg, in het kader van "Bedank Allemaal" voor alle **helden** in de zorg en alle overige hulpverleners.

Op basis van de doelstellingen in combinatie met een goed functionerende organisatie streeft het ROLJ, o.l.v. chef-dirigent Jos Stoffels naar de hoogst haalbare muzikale prestaties en een traditionele, maatschappelijke- en culturele rol die voldoet aan de wensen van ieder individu, organisatie en bevolking om zodoende een goede basis te garanderen voor de toekomst.

Vandaag is het feest, we hebben heel wat te vieren.....!!!!

Na het presenteren van een geheel nieuw muziekprogramma voor 2023 werden 23 jubilarissen gehuldigd die al 30, 25, 20, 15, 10 of 5 jaar als muzikant van het ROLJ hun beste krachten hadden gegeven.

Aan Lt. Kol. b.d. Ferry Tummers en Ere-Kapelmeeester Alwin Liew-On werd het functioneel Draaginsigne uitgereikt.

DE EERSTE VERRASSING:

Benoeming Drs. Theo Bovens tot Beschermheer van het Reünie-Orkest Limburgse Jagers

Drs. Theo Bovens, Gouverneur van Limburg 2011- 2021, werd, na unanieme goedkeuring van de leden, en ten gevolge van zijn grote inzet door het Bestuur benoemd tot Beschermheer van het Reünie-Orkest Limburgse Jagers.

De toespraak van de nieuwe Beschermheer.

Het werd een mooie zaterdag, die van 10 december 2022. Al vele maanden stond het Finale-concert van ROLJ in mijn agenda aangestreept. Want ik had het bestuur al eerder beloofd nog een keer als 'emeritus-gouverneur' een concert te bezoeken om afscheid van elkaar te nemen. Immers, in de afgelopen jaren was en is er een band ontstaan met zowel ROLJ als met het Regiment Limburgse Jagers, waarvan ik Lid van Verdienste mag zijn.

Mijn band met het regiment bestaat er via mijn geboorte (mijn vader was er eentje), via de liefde (mijn schoonvader was er eentje), via mijn werk in Maastricht (ik bezocht de grote reünies in 1995-1997 van 2-6, 3-6 en 4-6 RI als locoburgemeester), en via mijn ambt in Limburg (talloze ontmoetingen en activiteiten met Regiment en dus ook met ROLJ). Kortom: hoewel zelf nooit actief gediend, mag er van affiniteit met de krijgsmacht best gesproken worden.

Dit alles komt dus samen in een band die ik met ROLJ voel. Ik hoorde jullie bij commando-overdrachten, veteranendagen, Liberation, 5 mei-productie en diverse concerten. Steeds met passie, steeds met grote kwaliteit, steeds met stijl. In 2019 mocht ik zelfs even met het Limburgs volkslied met het korps meeblazen. Zoiets vergeet ik nooit, jullie hopelijk wel..... Maar in plaats van afscheid werd 10 december meteen ook een terugkeer, het aangaan van een nieuwe relatie. Het bestuur droeg mij voor als Beschermheer van ROLJ, hetgeen niet alleen als een enorme eer voor mij voelt, maar ook gewoon goed en fijn. Want dat was het gevoel dat ik thuis 's avonds aan mijn vrouw Lizzy overbracht, toen ze vroeg hoe het in Linne was gegaan. Het voelde goed, vertrouwd, welkom, en was daarnaast ook nog plezierig en gewoon een leuke middag. De tijd die jullie nemen om in woord en gebaar de waardering naar elkaar uit te spreken - zoals richting de jubilarissen - en de aandacht die er is voor leden en hun achterban werkt aanstekelijk en is hartverwarmend.

Ik ga het komende jaar met het bestuur overleggen wat we voor elkaar kunnen betekenen. Het begint met het feit dat ik graag mijn naam aan ROLJ openlijk verbindt. En dat jullie mij af en toe een rondje uit de portemonnee kloppen. Maar ongetwijfeld is er méér mogelijk. En laten we het motto van het Regiment ook volgend jaar wederom in praktijk brengen. Veer zien us, en tot dan: Voor elkaar, altijd!

Drs. Theo Bovens
Beschermheer ROLJ

Toespraak door Lt. Kol Rutger Saathof.

Enkele citaten uit de toespraak van de Kolonel.

Ereleden, Kolonel-Antoni-gewaardeerde, Limburgse Jagers van Verdienste, Leden van het Regiment, geachte genodigden, Mijn naam is Rutger Saathof en sinds september ben ik met trots uw Bataljons- en Regimentscommandant 42 Pantserinfanteriebataljon Regiment Limburgse Jagers. Veel dank voor uw uitnodiging om bij deze feestelijkheid aanwezig te zijn. Ik vind het een eer om hierbij te mogen zijn.

Wij zijn hier vandaag bijeen gekomen om de finale van het 30-jarige bestaan van het ROLJ te vieren. Het doet mij als Regimentscommandant goed om te zien dat u allen aanwezig bent voor dit heuglijke feit. Naast het huldigen en vieren biedt deze middag de kans om met elkaar te praten en naar elkaar te luisteren. Dit alles vindt plaats onder de muzikale leiding van ons ROLJ, van chef-dirigent Jos Stoffels.

Dit is mijn eerste finale als Regimentscommandant Regiment Limburgse Jagers. Echter heb ik in de korte periode tijdens deze functie al de inzet van het ROLJ in levenden lijve mogen aanschouwen. Namelijk tijdens de commando-overdracht van het 42 Pantserinfanteriebataljon Regiment Limburgse Jagers die werd gehouden op het Vrijthof in Maastricht. De verbinding tussen het bataljon en het regiment staat zowel bij mij als bij mijn voorgangers hoog in het vaandel.

Sinds de oprichting in 1992 heeft het Reünie-Orkest Limburgse Jagers meer dan 300 optredens verzorgd, in zowel binnen- als buitenland. Het ROLJ is dan ook een onmisbaar onderdeel in de muzikale geschiedenis van de Provincie Limburg. Iets wat de Gouverneur, de heer Roemer, helaas niet aanwezig vandaag, kan beamen.

>>

DE TWEEDE VERRASSING:

Voordracht Leo Hanssen - Limburgse Jager van Verdienste

Ik heb de eer en het genoegen om Limburgse Jager buiten dienst, Leo Hanssen vandaag te waarderen voor zijn uitstekend functioneren. Leo behoort als altsaxofonist tot de vaste garde van het ROLJ. Van 2001 tot 2003 heeft hij het voorzitterschap op zeer goede wijze bekleed. Aansluitend heeft hij haast ononderbroken tot heden opgetreden als vicevoorzitter. Naast dit alles heeft Leo ook de functie van voorzitter van het 'Lustrum 25 jaar ROLJ' op zich genomen.

Ik quote: 'Door zijn rustige maar zeer gerichte optreden binnen het korps is hij de drijvende en onmisbare kracht van het ROLJ.'. Zijn activiteiten en initiatieven als muzikale ambassadeur hebben enorm bijgedragen aan de uitstraling van ROLJ en het Regiment Limburgse Jagers.

Dit heeft mij doen besluiten om Limburgse Jager buiten dienst Leo Hanssen te benoemen tot Limburgse Jager van Verdienste.

Was getekend, Oirschot, 6 december,

Commandant 42 Pantserinfanteriebataljon Regiment Limburgse Jagers

Luitenant-kolonel R. Saathof

Voor elkaar, altijd!

Wat een mooie dag!!

Naast de gebruikelijke uitreiking van oorkonden met batons aan de lustrum-jubilarissen, was de afsluiting van het 30-jarig bestaansjaar van ons orkest een passende toevoeging om er een mooie gebeurtenis van te maken.

Daarin is de voorzitter en de leden van ons bestuur "cum laude" geslaagd! Ik feliciteer de welbespraakte en energieke voorzitter Math van Sloun van harte met een dergelijk bestuur. Ik complimenteer het "Comité Finale 2022" o.l.v. Leo Hanssen met de voorbereiding en uitvoering van deze zeer plezierige en n.m.m. vlekkeloos verlopen feestdag!

Mij zal deze dag voor de rest van mijn leven in herinnering blijven.

Met een hartelijke L. J-groet,

Lt. Kol. b.d. Ferry Tummers

Erelid ROLJ

IN MEMORIAM

Jo Thijssen

Oud Commandant Schoolcie 42 BLJ,
StStCie 132 Brig

Lkol bd Leen Pfrommer

Oud Luitenant DEMCie
Oud Sportofficier KL
Oud Schaatscoach NL

HERDENKING 4 -10 MEI

Vandaag herdenken we de soldaten
die in Wijk en bij de bruggen van Maastricht
vochten tegen een troepenoverwicht,
aangevoerd door Nazi-onverlaten.

Hoe dapper ook, helaas zijn ze gezwicht.
Hun offer mocht tot groot verdriet niet baten.
Terreur kenmerkte de Hitler-fanaten.
Pas met D-day kwam vrijheid weer in zicht.

Weer is een leider een volk zo gaan haten.
Hij zijn leger stuurde dat moordt en brand sticht.
Ijskoud zijn wet en recht losgelaten ...

Europa - als leefwijze - raakt ontwricht!
Oh God, geef dat de strijdende staten
alsnog weer stralen in democratisch licht.

Maastricht 10 mei, Jasper Smit

Sinds juni heb ik het genoegen om de voorzitter van de SVRLJ te mogen zijn. Tijd voor een korte introductie en een paar punten van mijn zijde. Maar allereerst wil ik mijn dank uitspreken naar het huidige bestuur onder (tijdelijke) aanvoering van Cees van der Ploeg. Ik weet niet beter dan dat Cees deel uit heeft gemaakt van het bestuur van de Stichting Regiment Limburgse Jagers en na het samengaan met de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers, van het gecombineerde bestuur. Langdurig heeft hij ziel en zaligheid verbonden aan het Regiment. Tijd voor hem om het wat rustiger aan te gaan doen. Samen met de overige bestuursleden heeft hij voor een gespreid bedje gezorgd. Daarvoor mijn dank.

Dan wat over mezelf. Huub Klein Schaarsberg (HKS), woonachtig in het mooie Beekbergen en gelukkig getrouwd met Henriëtte. Drie bloedjes van kinderen en een hond die onder appèl staat, meestal dan. Oftewel huisje, boompje, beestje zijn mooi voor elkaar. Wat wil je nog meer. Een mooie baan bij de baas.....

En gelukkig kan ik stellen dat ook dat in de hand is. Op dit moment werk ik in Havelte als Plaatsvervangend Brigadecommandant waarbij ik ook de Regionaal Militair Commandant Noord ben. Allemaal mooi zult u zeggen maar nog geen reden om bestuurslid van de SVRLJ te worden.

De korte samenvatting, BLJ heeft mij gevormd. Als militair maar ook als mens. In de jaren negentig ben ik twee keer met 42 BLJ vanuit Seedorf uitgezonden naar de Balkan. De eerste keer als 2nd van Bravo Bulldogs (IFOR 1, Jajce) en de tweede keer als cc van de Alfa Ganzen (SFOR 4, Novi Travnik). In Seedorf heb ik geleerd dat je bij een wedstrijd mee moet doen om te winnen. Een insteek die mij aanspreekt en volledig toepasbaar is bij ons werk i.g.v. war fighting. Vanuit de Balkan heb ik de les meeegenomen dat de wereld niet maakbaar is en dat conflicten eigenlijk geen winnaars

kennen. En gecombineerd: denk goed na voordat je een conflict opzoekt maar als het dan toch nodig is, zorg dat je wint. Ga ervoor.

Na de Balkan-periode heb ik meerdere staf en O&T-functies vervuld waarbij ik betrokken ben geweest bij de redeployment van SFIR (Irak) en de deployment planning van de TF-U (Afghanistan). In deze tijd ben ik ook uitgezonden als mentor van een Afghaanse brigade in oprichting ten tijde van Chora (BC-periode van Rob Querido). Daarna heb ik het stokje mogen overnemen als BC om uiteindelijk met een samengesteld bataljon, met 42 BLJ als kern, te worden ingezet als laatste NLD Battlegroup. Tijdens die periode heb ik ervaren dat noodzakelijke keuzes keiharde consequenties kunnen hebben. Consequenties in de vorm van gewonden en slachtoffers waarbij het essentieel is dat je als commandant moet kunnen weergeven waarom je bepaalde keuzes hebt gemaakt. Niet alleen aan de mannen en vrouwen die onder je hoede zijn gesteld, maar vooral ook aan het thuisfront.

De twee daarop volgende missies naar de Koerdische regio van Irak hebben me laten zien dat ogenschijnlijke heldere en overzichtelijke missies toch erg complex kunnen zijn. Wederom leerzaam en vormend. Op basis van deze en soortgelijke ervaringen heb ik samen met een aantal anderen de VVRLJ opgericht in 2011. Doel: invulling geven aan Erkenning, Waardering en Zorg t.b.v. van onze veteranen en hun thuisfront. Een mooie klus omdat ons werk uiteindelijk allemaal om mensen draait. Wat is er dan mooier om onze veteranen en hun achterban te mogen steunen. Na ongeveer 10 jaar heb ik het stokje overgedragen om ruimte te maken voor vernieuwing.

Een deel van die vernieuwing heeft bestaan uit het bestuurlijk samenvoegen van de Stichting Regiment Limburgse Jagers en de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers met als nieuwe afkorting

de SVRLJ. Goed opgepakt en nog beter uitgevoerd. Na een aantal bestuurswisselingen ben ik eind vorig jaar gevraagd om toe te treden tot het bestuur in de rol van voorzitter. Een mooie klus om niet alleen samen met de Regimentsleiding en het huidige bestuur, maar nog veel belangrijker JULLIE, invulling te geven aan de toekomst van ons mooie Regiment. Een goed tussengelegen aanvalsdoel is de viering van het 75-jarig bestaan van het Regiment in 2025. Uw steun kunnen we daarbij goed gebruiken.

Mijn uiteindelijke doel is te zorgen dat de mannen en vrouwen die onder ons mooie vaandel dienen of gediend hebben, zich, nu en in de toekomst, onderdeel blijven voelen van Familie "De Jager". Ik hoop u binnenkort te zien en vooral te spreken op een activiteit. Op naar de toekomst.

VOOR ELKAAR - ALTIJD.

Stichting & Vereniging
Regiment Limburgse Jagers
Voorzitter Kolonel Huub Klein Schaarsberg

Begiftigd met de Ere-penning
van de Provincie Limburg, 11 juli 2017

WAPENFEITEN / VAANDELOPSCHRIFTEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949, **Uruzgan** 2007

OVERIGE ONDERSCHIEDINGEN

ERE-PENNING van de Provincie Limburg 2017
FAHNENBAND Bundesrepublik Deutschland 2006

INZET VANAF 1950

Koude oorlog (1950-1989) - **Seedorf**: 1963-2006. - **Vm Joegoslavië**: **UNPROFOR-4** (Acie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ Bcie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003. **Irak**: **SFIR-3** 2004 - **Afghanistan**: **ISAF BG III** 2007, **BG VIII** (A-cie) 2008, **BG IX** (BCie) 2009, **BG XII** 2010 - **Curaçao**: **CidW 6** (Acie) 2011, **CidW 7** (Bcie) 2011, **CidW 16** (Ccie) 2014 - **Uganda**: 2015 **ACOTA** (A, B Cie) - **Jordanië**: 2015 **ATFME** (B, C, D Cie) - **Mali**: 2017 **MINUSMA** (A, B, C, D Cie). **Litouwen**: **Enhanced Forward Presence (EfP)** 2018-2022 - **Afghanistan**: **Resolute Support (RS)** DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI** Trainingsmissie DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI Force Protection** Erbil International Airport CCie

ZUSTER REGIMENT

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM Thiry

REGIMENTSOUDESTE

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRAAD

RC Lkol R.Plender, RO Bgen R.J. Querido, RegAdj G. Theunissen, RegKap vacant (wrn Aooi BD M. Verbaant) secr, Maj bd J. Pluijmen, Kol H. Klein-Schaarsberg, Maj bd J. Pluijmen, Lkol bd C.J.M. van der Ploeg.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ereleden: Mevrouw M. van der Hoeven, Kap bd K.G.M van Dreumel, Lkol bd N.C.S. Vroom

VETERANEN VERENIGING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Erelid: Lkol bd C.J.M. van der Ploeg

STICHTING & VERENIGING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SVRLJ

BESTUUR • **Voorzitter**: Kol H. KleinSchaarsberg (per jun 2023) • **Secretaris**: Aooi bd M.M.B.G. Verbaant • **Penningmeester**: Maj bd J. Pluijmen • **Activiteiten**: Kap bd F.J.W.M. van Hoof, Maj D. Hoff • **Administratie**: Aooi G.W.J.M. Geven • **Communicatie**: Aooi bd M.M.B.G. Verbaant • **GORKKL VP**: Maj bd J. Bijl • **Historie**: Vacant • **NOS & WebwinkelRLJ**: Kap bd D.J. Villanueva

Secretariaat p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854),
Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv SRLJ

Contact Algemeen: info@limburgsejagers.nl

HISTORISCHE COLLECTIE REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Bezoek elke dins- en donderdag van 10.00-15.00 via wachtgebouw De Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, aanmelden per e-mail: jmhvanommen@gmail.com - hc@limburgsejagers.nl

Conservator Historische Collectie RLJ: Lkol bd J. van Ommen

Medewerkers HC: Wmr bd R.H.N. Daemen, LJer bd H. Pook, Kpll bd L. van Es, Lkol bd N.C.S. Vroom

Medewerker beeld en geluid: Kpl1 bd Chris van Straaten (foto@limburgsejagers.nl)

Medewerker Muziek: LJ bd R. Jennen

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS | ROLJ

Repetitielokaal: zaal Linne

Voorzitter: LJer bd M. van Sloun

Dirigent: Dhr Stoffels

Contact: rolj@limburgsejagers.nl

redrolj@limburgsejagers.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R.Jennen (muz@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

Limburgse Jager bd H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse JagerJ bd F. Poeth (frankoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ, 42 BLJ, ROLJ, VVRLJ

Via bestuurslid communicatie

E-mail: comm@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Lkol bd N. Vroom

E-mail: vroom@home.nl, Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103 - 6231 LB Meerssen

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

